ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС!

Д

ЯК ВІДБИВАТИСЬ ВІД БАТЬКІВ

У

БІЗНЕС-КЛАС

М

ТРІЄРА

И

Поряд з нами: дельфіни

ГОЛЬ-МОЛЬ

Комп'ютерні страшилки 2009

Андрій ШЕВЧЕНКО

П

ВИГРАЙ ПРИЗ

ПЕРШОКВІТНЕВА ПОДОРОЖ

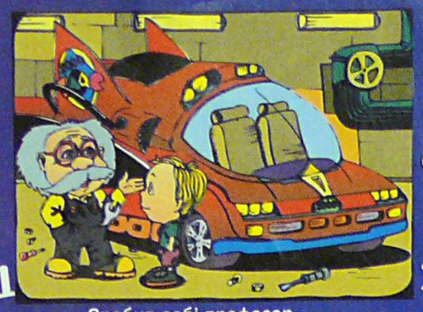

1 Зробив собі професор Крапка Машину часу.

2 А вундеркінд Колібрик поділився цією новиною з Джо.

3 А Джо й запропонував Колібрику натиснути одну кнопочку.

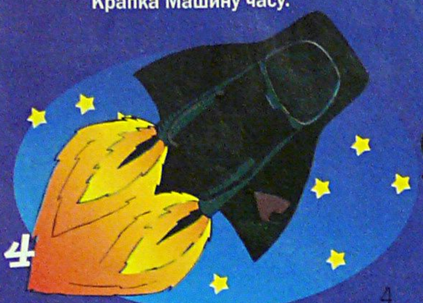

4 А Колібрик погодився — і вони натиснули...

5 А тут їх як понесло...

6 А потім як затягло в Чорну діру...

7 А очуняли вони вже на Планеті Диких Динозаврів...

8 Які саме збиралися підобідати заїжджими гостями...

9 Наші герої опинилися на кухні — та тільки не як гості, а як десерт.

10 Раптом з'явилася дивна дівчинка-динозаврик на ім'я Ксена.

11 «А я не їм м'ясного», — сказала Ксена.

12 «От якби ви були бананами або мандаринами...»

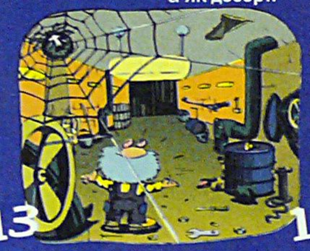

13 Професор Крапка жахнувся: «А машину вкрали!»

14 А насправді Ксена повела наших героїв до корабля динозаврів.

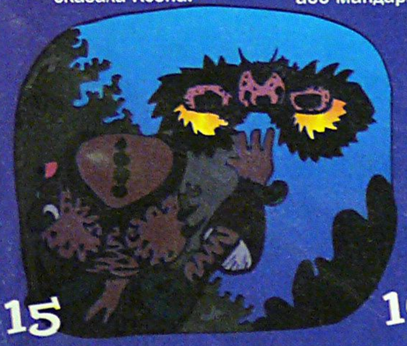

15 корабель злетів, Ксена помахала їм ручкою, і наші повернулися додому.

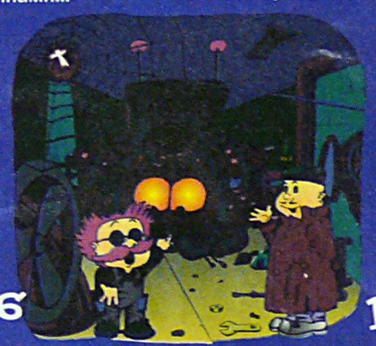

16 Професор Крапка і викликаний ним інспектор Приходько не могли зрозуміти, звідки взявся той дивний корабель.

17 А Джо з Колібриком помирали зі сміху — бо знали: чого тільки не буває 1 квітня!..

(Далі буде)

Перші квіти, котрі ти подаруєш тому, хто тобі подобається, вже з'явились з-під снігу. Отож не гай часу. В Класі все ОК і вся Класна компанія працює для тебе. Щомісяця ми будемо з тобою на сторінках нашого і твого улюбленого журналу. До речі, кожен лист, що приходить до нас, бере участь у Класній лотереї. Пиши, ділись думками, замовляй музику!

Класний.

«Динамо»: команда за крок до гранда ..... В-Г
Як відбитись від батьків ..... Д-Е
Ворожба на кубиках ..... Є-Ж
Смакота ..... З
«Гей, у вас усі вдома?» ..... И
Твоє ім'я – твоє життя ..... І-Ї
Поряд з нами: дельфіни ..... Й
Дядько Федір – двадцять років потому ..... К
Трійка ..... Л-М
Who is хто: Уітні Х'юстон ..... Н-О
Гоголь-моголь ..... П
Зіркові автомобілі ..... Р
Комп'ютерні страшилки ..... С-Т
Бізнес-клас ..... У-Ф
Школа виживання імені Ді Снайдера ..... Х-Ц
НОЧВИ – Клас! Класний гіпертест ..... Ч-Ш
У полоні пісень Володимира Івасюка ..... Щ
Легендарні квіти: підсніжник ..... Ю

- Що таке **Scooter**, чи глибоко плаває та куди він взагалі пливе, ти дізнаєшся, розкривши «Класні ігри» на другій сторінці.
- Відчути себе героєм, захищаючи шахового короля та його підданих від натиску неприятеля, ти зможеш у **«Таємницях чорно-білих»**.
- Що таке **Golden Five**? Та те ж саме, що Золота п'ятірка! А що таке Золота п'ятірка? Бачиш, друже, краще самому це прочитати...
- Що таке нещаслива трійка, скільки буде 7+7 та багато чого іншого пояснять тобі **Ігри з кубиками.**
- Класики на столі, осла на святі, картковий зоопарк та інше ти знайдеш в **Ігротеці.**
- Двійки ставлять не за відсутність завдання, а за відсутність причини його відсутності. Розвивай гнучкість мислення **Логічними задачками.**
- Тестом на твою ерудицію стане **Скандинавський кросворд** (навіть два кросворди!).
- А набридне — Ковба-сан пропонує тобі **Японські кросворди,..**
- ...розв'язавши які, можна відразу ж переключитись на **Орігамі.**
- Забути шкільні турботи чи просто приємно провести час допоможе **Усяка всячина.**

Примітка: прочитав «Класні ігри» сам — дай почитати іншому!

«КЛАС!»
пізнавально-розважальний журнал
Реєстраційне свідоцтво КВ №1929
Передплатний індекс:
українською мовою 40240
російською мовою 22571
Виготовлено в Україні

Видавець фірма «W» ltd
282008, м.Тернопіль, а/с 525
тел./факс (0352) 22 90 05, 25 04 98
e-mail: admin@class.ssft.ternopil.ua

***Головний редактор** Во Вік*
***Головний художник** Олег Кіналь*
***Художники** Сергій Шемета, Андрій Урбан*
***Відповідальний секретар** Анатолій Саган*
***Набір та коректура** Олександра Вовк*
***Технічний супровід** Андрій Зеленський*
***Верстка** Олена Березовська*
***Шеф-редактор** Володимир Головач*

***Розповсюдження** "Школярик"*
тел. (0352) 22 90 05, 22 23 97
***Кольороподіл** "Школярик"*

Для "Класу" писали, малювали і фотографували:
Юрій Дронжкевич, Віктор Стецюк
Валерій Воскобойников
Володимир Сушкевич
Михайло Маслій, Вадим Дишкант
Василь Питель, Ольга Косович

© «W» ltd, 1999
При частковому чи повному передруку текстів та відтворенні графічних матеріалів журналу «Клас!» посилання на журнал обов'язкове.

«ДИНАМО»: КОМАНДА ЗА КРОК ДО ГРАНДА

Радий усіх привітати з визначною подією: виявляється, березень не тільки місяць дівочих поздоровлень, але й місяць великого футболу. Наше «Динамо» грає проти «Реалу», ура!

Команда Лобановського, яка тільки торує шлях до світового рівня, вже здатна диктувати умови будь-якому супернику. Позаду «Арсенал», «Панатінаікос», «Ланс», попереду — славнозвісний «Реал» з Мадрида. Як воно станеться, ще не знаю: не завжди команда, що грає краще, перемагає. Але ми всі віримо в наше «Динамо», в його лідерів, легенів, монстрів футболу!

Факти з біографії:

Ф.К. «Динамо» (Київ) народився в 1927 р. в місті, як не дивно, Києві. В 1961 році — «Чемпіон СРСР». Цей титул клуб виборював ще 12(!) разів (всього 13). Це не вдавалося зробити жодному футбольному клубу колишнього СРСР.

13-разовий чемпіон СРСР, 9-разовий володар Кубка СРСР, 2-разовий володар Кубка Кубків, володар Суперкубка, 5-разовий чемпіон України, 2-разовий володар Кубка України, 3-разовий володар Кубка Співдружності.

А успіх команді приносять гравці, яких знає кожен справжній фан «Динамо».

Андрій ШЕВЧЕНКО вірить тільки у власні сили

1994 рік. Матч юніорських команд України і Нідерландів. Молодих футболістів з «країни тюльпанів» привіз на відбіркову гру чемпіонату Європи головний тренер національної дружини, уславлений Дік Адвокаат. Після гри, що завершилася з рахунком 2:2, він сказав:« Мені сподобалася гра збірної України, а з гравців я б виділив Шевченка: це талановитий форвард від природи, років через п'ять він, мабуть, гратиме за національну збірну України».

Проте прогноз уславленого футбольного фахівця справдився лише наполовину. Андрій Шевченко грає таки за національну команду. Адвокаат помилився лише в терміні: хлопцеві знадобилося вдвічі менше часу, щоб стати лідером збірної. Тепер він є футболістом номер один України. Недарма вже двічі Андрія запрошували до складу збірної світу на святкові матчі — з росіянами та італійцями. Звісно, не за красиві очі був удостоєний такої честі українець. Селекціонери визнаних футбольних команд-грандів з Італії, Німеччини, Іспанії не приховують, що виклали б кругленьку суму, щоб побачити цього форварда у формі своїх клубів, а провідні фірми-виробники спортивної амуніції ведуть боротьбу за те, щоб «зірка» рекламувала саме їхні бутси... Сьогодні Шевченко на європейському футбольному ринку коштує скажені гроші. Особливо після того, як він «накидав» три м'ячі уславленій «Барселоні» у Лізі чемпіонів, та ще й на її полі. Хеттрик «Барсі» — мрія чи не кожного футболіста. Таке вдається одиницям...

Зірка Шевченка спалахнула надзвичайно потужно. З року в рік захисники «опікають» його щораз більше, проте він не припиняє засмучувати воротарів суперників. Навпаки, м'ячі все частіше влітають у їхні ворота від ударів Андрія. Як йому це вдається?

— Мені важко це пояснити. Ніяких секретів не маю. Просто природа наділила мене хорошими фізичними даними, і я дуже хочу бути найкращим. Окрім футболу, нічого так добре робити не вмію, тому й весь свій час віддаю саме йому. Дуже часто мене критикують, що я «жадний» на пас: сам хочу забивати. Дійсно, можу перетримати м'яч, але я розумію, що для команди головне перемога. Проте форварди для того й існують, щоб забивати.

Неправда, що футболісти поділяють голи на красиві і не красиві. Це вболівальники хочуть бачити лише видовищні, гравці — люди більш прагматичні. Деколи «кострубатий», забитий випадково — але переможний! — вартує не менше, ніж хрестоматійно-показовий. Останнім часом все більше відчуваю, що проти мене грають або персонально, або приділяють підвищену увагу. Про це свідчить кількість синців на ногах, частішими стають травми. В сучасному футболі чогось суттєвого можна досягти лише, якщо постійно перебуваєш у хорошій фізичній формі. Переконаний: ніяка тактика чи стратегія не допоможе, якщо є сили бігати лише півтайму. За рахунок хорошої швидкості маю практично в кожному матчі кільканадцять голевих моментів. Якщо вдається використати кілька — добре. На жаль, техніка в мене ще кульгає.

І це каже футболіст, для якого «Адідас» виготовляє спеціальне футбольне взуття! Ото вже скромність!

Популярність не заважає Андрію ні жити, ні грати. Дуже любить бачити свої фотографії на сторінках спортивних видань, навіть сам колекціонує такі фото. Любить швидку їзду на автомобілі.

— Футбол забирає весь час, і мене це повністю влаштовує. Не проти провести дозвілля у веселій компанії, проте частіше надає перевагу більш спокійним заняттям. Наприклад, грі в більярд. Він не любить свят. І, відповідно, не любить подарунків. Виняток становить лише Новий рік. Подарунки, як правило, робить собі сам: а особливо — «дарунки» суперникам у Лізі чемпіонів. Андрію Шевченкові лише 22. Не кожен футболіст в його роки користується такою любов'ю у вболівальників.

Футбольні гранди Європи цікавляться Андрієм. Футболісти — люди підневільні: контракти міцно прив'язують їх до клубів. Пропозицій постійно поступає йому багато. Але «Динамо» (Київ) залишається саме його клубом.

Авторитетний французький часопис «Франс Футбол» оприлюднив список співшукачів призу «Золотий м'яч», який щорічно вручається найкращому футболісту з тих, які грають у Старому Світі. Коло претендентів на перемогу обмежене п'ятдесятьма гравцями. Приємно, що цього року до топ-списку потрапив київський динамівець Андрій Шевченко.

Сергій Ребров мріє про риболовлю...

Популярність на нього не тисне. За натурою він замкнена людина. Має певне коло людей, з якими спілкується. І все. Не любить зайве про себе розповідати. Тому-то так цікаво дізнатися про секрети динамівця з номером 11!

В дитинстві, звичайно, була мрія — стати космонавтом. Але вченим — точно ні. Хлопчиком був дуже рухливим. Весь вільний час бігав з м'ячем, вдома з'являвся досить рідко. Ходив на всі ігрові види спорту, крім гандболу. Прокидався о шостій ранку, 6.30 — баскетбол, потім з 8.00 — школа і футбол. Так це тривало майже два роки. Потім таки зупинився на футболі. Завжди мріяв про донецький «Шахтар». У 17 років за нього все вирішив Валерій Яремченко, він був для Сергія другим батьком. Валерій Іванович забрав його в «Шахтар», і в 16 років Сергій вже грав в «основі» донецької команди.

— А коли прийшов у «Динамо», то в стартовому складі практично не з'являвся. Виходив тільки на 15-20 хвилин... Футболіст без практики, без гри, я вважаю — вже не футболіст. Відчув себе динамівцем тільки з приходом Валерія Васильовича Лобановського. До цього грав у Сабо, але не так, не в «основі». Більш-менш почали випускати після гри із «Спартаком» в 94-му.

Але тоді команда була ще не та в Лізі чемпіонів. Ми виходили на поле, наперед знаючи, що суперник сильніший. Гра будувалась по-іншому, іншою була психологія.Тоді в групі були «Баварія», «Спартак», ПСЖ. Так, з ПСЖ ми протягом всієї гри разів чотири дійшли до чужих воріт... Це зараз я з задоволенням біжу вперед і дивлюся, що біжить вся команда. А тоді думав, що краще не бігати — закриємося і, може, не пропустимо. Ми грали зовсім в інший футбол... Сергій — не прихильник того, щоб у когось щось переймати. «Я граю так, як я граю». Прикладом для себе, для команди вважає гру «Ювентуса». Повна самовіддача плюс майстерність того ж Зідана, Давідса, Індзагі, Дель П'єро.

— Для мене це є гравці світового рівня. Справжні бійці, повністю віддають себе грі. Ось це — та якість, яку варто нам усім перейняти.

Усіх дивує вміння Сергія Реброва опинятися в потрібному місці в потрібний час — те, що, зазвичай, називають голевим чуттям.

— У форварда це чуття присутнє обов'язково, його буквально тягне до м'яча. Форвард повинен сам шукати м'яч. Нападаючий повинен володіти нормально поставленим ударом — якщо цього немає, то що це за нападаючий? Багато працюю на тренуваннях. Але якщо в тобі щось не закладено з дитинства, то як би ти не тренувався, його все одно не буде.

Попри невисокий ріст, він чудово грає головою... Тут головне — вибір точки, де ти раніше від захисника повинен доторкнутися до м'яча. А Сергій виграє саме тому, що раніше за гравців захисту розраховує цю точку. Він не високий — але не маленький! І нікого не боїться.

— Боягузів не приймають у команду — вони надовго не затримуються. Я ніколи не здаюся. Борюся до кінця, якщо у мене є сили, і стараюся доводити момент до кінця.

Штатний пенальтист «Динамо» і збірної Сергій Ребров у штрафній просто так не падає. Спеціально впасти — це вміти треба! Хитрість повинна бути. Ось Індзагі, Дель П'єро — майстри заробляти пенальті. Жодний суддя не зрозуміє — скосили їх чи просто придурюються!..

Улюблена позиція для удару — подача з флангу, ривок, випередження захисників. Обов'язкова стартова швидкість, постійний рух, потяг до м'яча...

Мети, досягнувши якої, він зможе сказати: «Все! Вище вже нікуди!» — у Сергія ще немає. Задоволення від гри не втрачає. А найбажаніше — це перемога в Лізі чемпіонів. Чого я і Сергію, і всім динамівцям щиро зичу!

— Хоча часом,— зізнається Ребров, — так хочеться поїхати додому, все кинути і вирушити на риболовлю...

І складати коропів у Кубок Чемпіонів.

Як відбитися від батьків

От і третя вже чверть наближається до кінця. За багаторічною традицією це той час, коли Киця моя незрівнянна разом з іншими Класними дівчатками (та й хлопцями теж, он скільки листів!) починають скаржитися на негоду, втому, грип, нежить, авітаміноз, контрольні роботи, нудні телепрограми, прискіпливих учителів, кусючих котів... Тобто — на все! Скаржаться, скаржаться, скаржаться... От у мене вже цілий лантух тих скарг набрався. Та де — два лантухи! І в кожному листі — прохання: «Підкажи, Во Віку, як пояснити батькам, що вже не сила вчитися на відмінно?»

Розумію, сам до школи ходив. Не скажу, що вчився — але ходив. І перед батьками звітував також. До речі, успішно звітував — бо фантазію розвинув і кожну свою двійку міг так піднести, що не ремінця отримував, а навіть на морозиво. Не щоразу, правда, але бувало... Втім, про це треба говорити окремо, в затишному місці, віч-на-віч.

А якщо ти не маєш моєї фантазії — а хто ж її має, я і сам забув, якою вона мусить бути, якщо ти знаєш, поділись передовим досвідом у листі, чекаю! — так-от: як не знаєш, що вигадати, звернись до зірок. Тобто — до гороскопів. Як це роблять усі наші в Класі. Знаєш, під яким знаком Зодіаку народився? Все — даю тобі козирні карти в руки!

ОВЕН (Капітан Немо). Якщо ти народився під цим знаком, то навряд чи писатимеш мені гіркі листи про школу. Овни здатні стати найкращими учнями школи. Вони мають швидку реакцію, миттєво «схоплюють» матеріал: весь клас ще пітніє над задачкою, а Овен уже закриває зошит, розв'язав. А якщо так не виходить, то можеш сказати батькам таке: зірки зробили Овна непосидючим і нетерплячим, йому більше до вподоби діяти, ніж думати. Ну скажіть, як можна сидіти над уроками, коли стільки цікавого навкруги! І хто це вигадав таке слово — дисципліна? Це не для Овнів — так і кортить посперечатися з учителями. А також і з батьками: чому ви мене народили Овном, краще б під сузір'ям Тельця — отже, самі винні!

ТЕЛЕЦЬ (Во Вік). Оці дітки не відзначаються швидкістю реакції — а куди поспішати? Все одно вчитися ще довго. Натомість Тельці здатні засвоювати знання, хоч і не поспіхом, але міцно. Зірки говорять, що Тельцям треба якнайбільше демонструвати наочний матеріал, фільми і різні картинки — тоді їм легше засвоювати матеріал. Абстрактні науки Тельці сприймають важко. Отже: одержав двійку — одразу поясни мамі, що тобі сьогодні на уроці кіно не показали, а без нього ти — як без лиж на трампліні: не полетів, а просто гепнувся.

До речі, Телець обов'язково мусить мати окреме місце для приготування уроків, де міг би почуватися безпечно. А як такого місця вдома немає... Ну, не мені тобі пояснювати.

БЛИЗНЮКИ (Пані Ганя). Тут є проблеми, бо ці все ловлять з півслова. Майже завжди вчаться добре і легко. Однак є і такий нюанс: зірки кажуть, що Близнюкам не до снаги глибоко занурюватись у сутність речей. Зрозуміло, на що натякають зірки?.. Еге ж — часто-густо тільки-но засвоєний матеріал здатний миттєво вилетіти з голови, натомість в ту саму голову припливають інші цікаві новини, які геть чисто виштовхують стару інформацію.

Як казав Штірліц: «Запам'ятовується остання фраза». Оце передусім стосується саме Близнюків!

По секрету від батьків: Близнюки особливо схильні до засвоєння іноземних мов — тому ти ніяк не зможеш пояснити їм свою двійку з китайської мови.

РАК (Джексон). Це аж ніяк не математики — суцільні романтики. Добре вчитися Раки здатні тільки за тих умов, що їм подобається вчитель. А якщо стосунки з викладачем не склалися — то й нема чого той предмет учити. Принаймні — так вважають Раки. І саме так можна пояснити батькам свої невдачі на уроках: «Змініть цього вчителя на іншого, вчитимусь краще!»

Втім, краще цього не казати, особливо якщо у тата поганий настрій. Просто Рак мусить пояснити, що зірки віщують стати йому великим гуманітарієм: істориком, літератором чи культурологом — і аж ніяк не Курчатовим або Бойлем-Маріоттом. Мовляв, ти не винний — то все зірки, під якими ви мене з мамою народили!

ЛЕВ (Пундик). Що тут поробиш: це зірки змушують Левів бути такими самолюбивими. Особисто ти в цьому аніскільки не винний — зірки! Саме вони змушують Левенят бути заводіями у розвагах, у прогулюванні уроків усім класом тощо.

Водночас ті самі зірки не дозволяють Левам правильно оцінити свої здібності до навчання — вони настільки переконані в собі і своїх знаннях, що просто не здатні зосередитися на окремих деталях і дрібницях: ну, є ж граматичне правило — навіщо ще й винятки запам'ятовувати? От звідти і зростають ті поверхові знання, яких так не люблять прискіпливі вчителі. Та хіба ж сам Лев у тому винний? Зірки!

ДІВА (Киця). Діви також не часто пишуть листи зі скаргами на викладачів — здебільшого вони не викликають докорів з боку вчителів. Тому часто Діви стають відмінниками і взірцем для всього класу. Логіка і дисципліна — то їхнє кредо. Природознавчі науки даються легко — тому двійку з фізики пояснити Діві досить важко. Хоча й можна!

Приміром, саме того дня Сіріус увійшов до сузір'я Скорпіона, а це сполучення дало негативний відблиск на зворотний бік Місяця, що позначилося на вимові слова «коагуляція», що й спричинило відсутність передбачуваного успіху в системі графічних координат... Батьки все одно не зрозуміють — відтак можуть і пожаліти. Але зловживати своєю мудрістю не раджу: а що як наступного разу тато подивиться у словнику значення слова «коагуляція»?..

ТЕРЕЗИ (Джо). Стовідсоткову можливість пояснити свою провину дарують їм зірки! Адже Терези не люблять боротися з труднощами, вони вважають за краще їх уникати. Тобто — не вчити щось складне, а просто забути про нього. Що Терезам подобається, вони вивчають легко, а якщо предмет не цікавить, втрачають до нього будь-яку цікавість. До речі, Терези дуже товариські — тобто домашнє завдання їм краще виконувати разом з друзями. А як батьки не дозволяють — от вам і наслідки в щоденнику.

СКОРПІОН (Класний). Ці мають гарні здібності до навчання. Але займатися будуть тільки в тому випадку, якщо в школі цікаво. А як може бути цікаво в школі, коли там дискотека тільки раз на місяць! Ні, ви скажіть — хіба так можна?!.

Скорпіони — найкращі читачі й дописувачі «Класу», оскільки їх завжди приваблює все дивне, таємниче і незвідане. Висновок: не було часу вчити уроки, бо статтю в журнал писав!

До того ж не всі вчителі здатні витримувати ядучих на язик Скорпіонів — виходить, самим учителям треба виховувати волю в горах Алатау, а не прискіпуватися до невинних Скорпіончиків. Саме так віщують зорі.

СТРІЛЕЦЬ (Професор Крапка). Стрільці люблять учитися, тому часто стають відмінниками. Особливо подобаються їм гуманітарні й суспільні науки. Все вдається легко, швидко, тому довго сидіти над уроками Стрільці не можуть і не хочуть. Зробив домашнє завдання — а перевірити його все не сила. Хай краще батьки перевірять. А як не перевірять, хай потім до себе претензії й пред'являють! За гороскопом, Стрільці — доброзичливі веселуни, люблять влаштовувати різні забавки, гуртки, диспути. Натомість не полюбляють довго протирати штани й спідниці на одному місці.

КОЗЕРОГ (Інспектор Приходько). Хай батьки не чекають від Козерога видатних здібностей у навчанні! Хай краще радіють, що Козерог не галасливий, тихий, задумливий. Він усього досягає своєю працею і відповідальністю. А навесні, за браком вітамінів — яка може бути відповідальність, га?

Козероги честолюбиві, беруть приклад з видатних людей. Тому слід нагадати батькам, що у таких людей, як Енштейн, Лобачевський, Лев Толстой теж не все було добре з навчанням: хтось постійно двійки отримував, а когось і зовсім виганяли зі школи. А які люди виросли!

ВОДОЛІЙ (Колібрик). Зірки чесно й відверто промовляють: Водоліям у школі нудно! За своїми можливостями ці дітки часто-густо випереджають однолітків. Але ж висовуватися — не гарно. Відтак свою двійку можна пояснити тим, що ти хочеш бути разом з колективом, який теж нахапав двійок. Водолій має чудові здібності до точних наук, насамперед — до електроніки. Швидко розуміє те, що іншим не зрозуміле. Може висловити ідею, яка не до снаги не тільки однолітькам, але й учителям. На уроках Водолію часом нічого робити — відтак і зауваження у щоденнику за погану поведінку. У відповідь практично кожний Водолій може влаштувати акцію протесту. Та хіба ж це він винний? То все — зорі!

РИБИ (Ковба-сан). Серце у них просто золоте! Риби надто чутливі, а як їх чимось засмутити, зовсім не здатні робити уроки або слухати пояснення вчителів. Якщо батьки почнуть лаяти за погане навчання — одразу поясни: цим вони тільки погіршать ситуацію. Просто зірки подарували Рибам незібраність і підвищену вразливість. Натомість Риби мають високу інтуїцію і здатність до фантазій. Тобто це стовідсоткова гарантія викрутитися зі скрутного стану перед батьками. Користуйтесь!

Ворожіння на гральних кубиках

Розумію, що у кожної людини виникає безліч запитань, коли вона сідає ворожити. Але насправді ці запитання стосуються якихось дрібниць. А от наші предки обирали запитання справді глобальні, космічні, тому кожне твоє дрібненьке запитаннячко можна вмістити в якесь космогонічне, отже — старайся.

Ти можеш скористатися цим старовинним ворожінням на гральних кубиках. Для початку обери одне із зазначених тут запитань — і одержиш одну з 11 відповідей Оракула долі. Для цього потрібно кинути 2 кубики і скласти цифри, що випали. Якщо випало дві шістки, кубики треба кинути ще раз. А тоді вже шукай номер відповіді на своє запитання — він відповідає сумі чисел кубиків.

Наприклад: ти поставив запитання «Чи варто вирушати в дорогу?» (насправді — це глобальне запитання, тому означає не тільки «чи варто сьогодні йти до школи?», але й «чи слід братися до запропонованої справи?», «їхати до табору», «іти на вечірку» і щось подібне). Два кубики показали тобі числа 4 і 3, тобто загальна сума — 7. Шукаєш відповідь 7: «Веселий світ тебе в дорогу манить. Та почекай — тут теж всього чимало».

ЧИ ВАРТО ВИРУШАТИ В ДОРОГУ?

2. В дорогу хоч тепер збирайся, незгод і горя не лякайся.
3. Ти землю обійдеш довкола, лиш тільки не торкайся моря.
4. Якщо не можеш подорож відкласти, хоча б з її початком зачекай.
5. Іди сміливо, обминуть всі зливи.
6. В дорозі ти не жди біди, та уникай завжди води.
7. Веселий світ тебе в дорогу манить. Та почекай — тут теж всього чимало.
8. Ходи до щастя повною ходою — удача назавжди залишиться з тобою.
9. Даремно в мандри поспішаєш — навряд чи щастя так спіймаєш.
10. Скоріш вперед — там успіх жде.
11. На завтра відклади всі плани — сьогодні ще не час у мандри.

ЧИ ЛЮБИТЬ ДІВЧИНА ХЛОПЦЯ?

2. Словам брехливим ти не вір, усе ділами перевір.
3. Даремно ти мене питаєш — вона сильніш тебе кохає.
4. Якби вона так не любила, давно за все б тобі помстилась.
5. Закохана в тебе без меж. Замилуйся нею ти теж?
6. Навіщо втримувати дівчину таку? Всі віддають її як лялечку пусту.
7. Ти кохаєш, і вона закохана — тільки дуже сильно це приховує.
8. Прагне вона те коханнячко стримати, тільки постійно в душі її — ти.
9. Кохання своє вона всім подарує, невже тебе це аж ніяк не хвилює?
10. Словами, зором тебе щедро пригощає. А чи кохає — і сама не знає.
11. Всі почуття тобі навік здалися. А от кохатиме тебе хіба що місяць.

ЧИ ЛЮБИТЬ ХЛОПЕЦЬ ДІВЧИНУ?

2. Не вір тому, що він такий хороший — приваблюють його самі лиш гроші.
3. Хоча й солодкі потискання рук, однак тобі він вже давно не друг.
4. Співає він з тобою в унісон, але його кохання — тільки сон.
5. Бувають чесними слова — але не у його вустах.
6. Він аніскільки не змінився — твоїм він став, коли з'явився.
7. Його любов не має меж — як зникнеш ти, він зникне теж.
8. Доки палає надії вогонь, не заплямує він вашу любов.
9. Він хлопець вірний і надійний, тож і кохає тебе безмірно.
10. Хоч від жорстокості твоєї потерпає, однак безмірно він тебе кохає.
11. Прикидатися він не уміє — лиш тобою одною хворіє.

ЧИ БУДЕ КОХАННЯ ПОСТІЙНИМ?

2. Навіть пожежа із часом згасає, ваше кохання безсмертя не знає.
3. Якщо розлука станеться в коханні, то, значить, ви зустрілися востаннє.
4. Заздріть, юнії серця — цьому коханню не буде кінця.
5. Кохання це — міцніше за вино, до цвинтаря триватиме воно.
6. Сьогодні тобі радісно кохати? То нічого Оракула питати.
7. Хай ревнощі сьогодні їх катують — вони кохання тільки загартують.
8. Якщо ніхто не буде заважати, вони не стануть іншого кохати.
9. Хоча і запевняє він, що вірний, але до зради здатний неодмінно.
10. Завжди у пошуках нової, не довго буде він з тобою.
11. Даремну суперечку розпочнуть — ніколи більше друга не знайдуть.

ЧИ ХОРОШИЙ У ТЕБЕ ДРУГ?

2. Такого друга не втрачай, в біді його не полишай.
3. Якщо можливо, з другом розлучись — він не такий, як думав ти колись.
4. Не пожалкує він ні грошей, ні себе — аби лиш тільки захистить тебе.
5. Допоки доля посміхається тобі, він буде вірним другом. А тоді...
6. Він вірний друг, він добрий і хороший — допоки грошей в нього не попросиш.
7. У справи друга краще ти не лізь, а як залізеш — стережись!
8. Не втрачай цього знайомця — і тобі всміхнеться сонце.
9. Не сумнівайся: люблячи тебе, не пошкодує він ні грошей, ні себе.
10. Доводь йому, що ти хороший друг — і він затопить щастям все навкруг.
11. Дружбу з такими не варто заводить — як задружився, так скоро і злодій.

ЧИ ЗДІЙСНИТЬСЯ ЗАМИСЛЕНЕ?

2. Хоча тебе й хапають за сідниці, замислене однаково здійсниться.
3. Даремно мріяти про те, що все одно не для тебе.
4. І для тебе розквітнуть в полі квіти, але спочатку треба потерпіти.
5. Даремно хочеш ти про те узнати, про що, пізнавши, станеш лиш зітхати.
6. Тобі вставляють палиці в колеса, однак все буде так, як заманеться.
7. Щаслива доля не забуде тебе, вона все зробить так, як треба.
8. Того, що розум зараз не бажає, фортуна принесе — і от вже маєш.
9. Якщо наміри не хочеш поміняти, то даремно здійснення чекати.
10. Довіку мрії всі у тебе не здійсняться — їх тисячі у голові твоїй рояться.
11. Якби не стільки ти бажань бажав, у всьому б щастя мав.

ЧИ ПОЗБУДЕШСЯ НЕПРИЄМНОСТІ?

2. Хоча й загрожує тобі біда, не бійся — мимо пролетить вона.
3. Навчись негайно жити і терпіти — ідуть на тебе превеликі біди.
4. Над тобою чорна хмара ходить, але вітер вже її відносить.
5. Оракул наперед попереджає: сумне кохання горе обіцяє.
6. Тебе твій гаманець врятує. Там, де на інших море бід чатує.
7. Ніщо тебе не порятує від біди — змирились інші, то змирись і ти.
8. Опирайся на друзів тоді, як не уникнути біди.
9. Не варто сподіватися на щастя, коли насуне на тебе нещастя.
10. Від найстрашнішої бурі лиш розум твій тебе врятує.
11. Небезпеки більше не страшися, лиш кохання злого стережися.

ЧИ ЗРАДИТЬ ТЕБЕ ЩАСТЯ?

2. Твоє нещастя вже минає, на тебе щастя вже чекає.
3. Хай ціла зграя злодіїв на тебе нападає, та щастя все одно тебе не полишає.
4. Тобі хтось сильно заздрить — все одно тебе ніхто не зможе кинути на дно.
5. Безглузді думки серце крають — і тільки щастю заважають.
6. Нападають на тебе бандити — це тобі не завадить радіти.
7. Заважають тобі дурниці, але щастя твоє ще не нице.
8. Не чекай, що нещастя піде стороною: воно просто разом народилось з тобою.
9. Зараз щастя до тебе лине, але знай: щастя дуже примхливе.
10. Якщо друзів не забудеш, щастя довго поруч буде.
11. Все змінюється в цьому світі, так. Щасливим може бути і жебрак.

ВОРОЖІННЯ ЗА ФОТОГРАФІЄЮ

Екстрасенси вже давно використовують фотографії для того, щоб довідатись про здоров'я людини, про її заміри і долю. А якщо ти не екстрасенс — то навіщо тобі фотки? Хіба що в альбом збирати і згадувати про події минулих днів?..

Дарма ти так вважаєш! Будь-яка людина за фотографією може довідатись про долю, здоров'я і почуття своїх друзів. Що для цього треба зробити? Візьми фотку цієї людини — головне, щоб на знімку вона була сама. Бажано ворожити ввечері і в тиші. Фотографію цікавої тобі людини постав посеред столу — якщо вона в рамці, зробити це просто, а якщо ні, якось закріпи фото.

Потім почепи на довгу нитку голку або скляну намистинку. І нерухомою піднеси до фотографії. Голка або намистинка почне рухатись з боку в бік. Якщо вона рухається вздовж (паралельно) портрета, це означає, що з людиною все добре. Якщо перпендикулярно — то вона або хворіє, або сумує, або їй чогось сильно бракує.

Так само можна дізнатися, чи кохає тебе зображена на знімку людина. Стеж за голкою (намистинкою). Якщо вона рухається від фотографії — тобі нема на що сподіватися. Якщо вздовж — можеш поздоровити себе з удачею. До речі, про силу почуттів свідчить і сила коливань намистинки.

Але нагадую: підходять для ворожіння тільки ті фотки, де людина сама — інакше може виявитись, що кохає тебе зовсім інша людина, що стоїть на фотографії десь поруч.

Смакуйте

Халва з манної крупи

Крупа манна — 400 г
горіхи — 300 г
цукор — 500 г
олія — 150 г
кориця — 2 г, мигдаль — 50 г
лимон — 50 г
родзинки — 100 г
цедра лимона — 3 г

(Вихід — 2000 г)

1. Масло розігріти, додати манну крупу і, помішуючи, підсмажити.
2. Коли манна крупа зарум'яниться, додати подрібнені ядра горіхів, родзинки, мигдаль і залити киплячим сиропом, приготовленим з води, цукру, кориці чи лимонної цедри, накрити кришкою і варити 5-6 хв.
3. Готову халву розділяють на порції ложкою. Подаючи на стіл, густо посипають цукровою пудрою з корицею або лимонною цедрою.

Риба фарширована

Риба — 1000 г
цибуля ріпчаста — 50 г
молоко — 50 г
хліб пшеничний — 50 г
морква — 50 г, буряки — 80 г
яйця — 1 шт.
сіль, перець чорний мелений за смаком.

(Вихід — 600 г)

1. Рибу (щуку, коропа, тріску) обчистити від луски і, не розрізуючи уздовж, розрізати на великі куски і видалити нутрощі. Гострим ножем видалити філе, пропустити крізь м'ясорубку разом з сирою цибулею і замоченим у молоці пшеничним хлібом, додати яйця, сіль, перець, добре вимішати і наповнити фаршем куски риби.
2. На дно каструлі покласти нарізану кільцями ріпчасту цибулю, кружальця буряка і моркви, на овочі — рибу й залити холодною водою так, щоб риба була майже повністю покрита.
3. Варити на слабкому вогні без кришки 1-1,5 год.

Готову рибу викладають на блюдо, прикрашають кружальцями моркви і заливають проціженим соусом, що утворився у процесі тушкування.

Салат вітамінний

Капуста білоголова — 290 г
морква — 290 г
цибуля зелена — 33 г
яблука — 240 г
кукурудза консервована — 280 г
лимон — 80 г
сметана — 130 г
цукор — 30 г, сіль — 12 г

(Вихід — 1000 г)

1. Свіжу білоголову капусту, моркву і зелену цибулю обчистити, помити і дрібно нашаткувати. Яблука обчистити, промити, видалити насіннєве гніздо і подрібнити.
2. Овочі перемішати з зернами консервованої кукурудзи, заправити соком лимона, цукром і сметаною.
3. На стіл подають у салатнику, прикрашають фігурно нарізаною морквою, яблуками, кусочками лимона і зеленою цибулею.

Гей, у Вас усі вдома?!

Чесно кажучи, мені останнім часом трохи шкода нашого чудового Класного. Раніше ми частенько залишалися після уроків у Класі і залюбки слухали його страшилки, дурилки і брехалки. А тепер всі поспішають додому, щоб о 16.15 увімкнути телевізор і послухати дурилки й брехалки у виконанні ведучих програми «Не всі вдома».

Часом у них це виходить не гірше, ніж у нашого Класного. А до того ж Саша з Костею і телесеріал якийсь показують, і призи з глядачами розігрують, і уроки робити допомагають...

Ой, щось я і сам вже забрехався — якраз уроки робити не допомагають, а зовсім навпаки. Бо, зазвичай, усі ми домашнє завдання робили саме о тій порі, коли тепер «Не всі вдома». Тому маю підозру, що ще кілька місяців таких програм — і навіть у колишніх відмінників у голові теж «не всі клепки» знайдуться. Втім — не будемо про погане. Будемо про хороше. Бо «Не всі вдома» таки хороша передача. І не випадково навіть наш Колібрик просив мене познайомитись ближче з її ведучими. Що я охоче і зробив, запросивши в гості до «Класу» Сашу з Костею, аби вони самі розповіли про себе і про передачу.

Саша: — Хто перший сказав «Не всі вдома», тепер і не згадаєш. Тому що над її створенням працює багато людей. Але, перш за все, мусимо завдячити генеральному продюсерові студії «1+1» Олександру Роднянському. Це він покликав нас з Костею і запропонував створити передачу саме для дівчат та хлопців такого віку, якими є читачі «Класу». І відразу ж було обумовлено, що майбутня передача йтиме у прямому ефірі, що буде телефонний зв'язок із глядачами.

«Клас»: — А ви знаєте, що означає вислів: «Та у нього ж не всі вдома!»?

Костя: — Ну, звичайно! Сама назва досить багатозначна, і якщо хтось розуміє по-своєму, то це нормально. Хоча, звичайно, коли ми давали назву своїй передачі, то все ж малося на увазі те, що вона для тих, у кого в цей момент дорослих вдома немає — батьки ще на роботі.

«Клас»: — Більшість людей бояться кіно- та телекамер. Чи не страшно вам щодня виходити у прямий ефір, у якому може трапитися що завгодно?

Саша: — Ні, я не відчуваю страху. Просто все треба сприймати нормально. Наприклад, у прямому ефірі почала падати декорація. Ну — і нічого, все обійшлося. Мені навіть подобається робити якісь сюрпризи для Кості. Колись я принесла стару кучеряву перуку. Однак Костя надягнув її і відпрацював у ній, наче так усе і мало бути.

Костя: — Я поки не можу уявити, що могло б мене вибити з потрібного настрою. Ми охоче чекаємо прикольних телефонних дзвінків і розумних, несподіваних запитань. Особисто я у цій передачі найбільше люблю спілкуватися саме з телеглядачами.

«Клас»: — Напевно, ви й у дитинстві були добрячими непосидьками?

Костя: — Особисто я був активною дитиною, але самостійною.

Тому ніколи у мене не перевіряли щоденник: я дуже любив отримувати п'ятірки.

Саша: — У школі мріяла стати лікарем. А вже пізніше збиралася стати токарем. Моя бабуся в роки війни була змушена працювати токарем і багато мені розповідала про цю професію. Це мене дуже вразило, і я заявила батькам, що буду вчитися лише до восьмого класу, а далі піду на завод.

«Клас»: — Окрім токарної справи, були ще улюблені предмети?

Саша: — Швидше можна назвати нелюбимі. Це фізика, хімія і біологія.

Костя: — А я любив математику. Досі пам'ятаю кайф від першої правильно розв'язаної задачі!.. А найбільше страждав у дитинстві я через те, що не вмів грати у футбол — на ті часи серед хлопців це вважалось мало не фізичною вадою, а в мене не виходило. Та я здобув повагу завдяки заняттям гімнастикою, я міг багато разів підтягнутися на перекладині.

«Клас»: — Багато хто мріє про славу. Це, напевно, класно, коли тебе впізнають на вулиці?

Костя: — Бажання, щоб тебе впізнавали, властиве, як правило, підліткам. З часом ставишся до цього спокійніше. До того ж існує парадокс: коли люди впізнають тебе в тролейбусі, то починають думати, що ти просто схожий на ведучого популярної телепрограми. Вони не можуть повірити, що ми теж можемо їздити в громадському транспорті.

Саша: — Не знаю, навіщо мені слава пустотливої дівчинки? Я ж не така, це тільки маленька частинка мене. До того ж я не можу довго займатися однією і тією ж справою і тепер вже з жахом думаю: а що буде далі?..

«Клас»: — Що буде далі?.. Далі прийдуть батьки і суворо запитають: «Ти що — вже всі уроки зробив, що сидиш перед телевізором, га? У тебе що — не всі вдома?!»

Твоє ім'я — твоє життя

РОМАН. Людина з цим іменем не терпить одноманітності. І це стосується всіх аспектів життя. Закінчивши вуз, Роман може спробувати тут же змінити професію, хоча через лінощі навряд чи це здійснить. Але він змінить не одне місце роботи, причому не в пошуках кращого, а всього лише задля зміни вражень. Роман дуже влюбливий і ревнивий, однак стає гарним сім'янином, який любить дітей. Найприємніше для нього заняття — поспати зранку. Обожнює нав'язувати свої ідеї іншим. Романи, як правило, мають братів.

РУСЛАН нерідко самозакохана людина. Самокритика йому просто незнайома. Він упевнений у собі, хитрий, настирливий у здійсненні своїх бажань. Посади і звання для нього не мають ціни. Інша справа — популярність. Він заздрить тим, хто її має, і сам не пропустить можливості спробувати її придбати — знятися у кіно або пробитися на телебачення. Руслан — здібна людина і нерідко йому вдається здійснити свою мрію. Одна з яскравих його рис — пунктуальність.

РАЇСА, на перший погляд, здається тихою, скромною, сором'язливою. Насправді ця жінка — кремінь. Її ласкавий, м'який голос через мить може стати дуже різким. Вона самостійна у діях, рішуча у вчинках, непохитна у своїх переконаннях. Закохавшись, але не відчувши взаємності, порве з коханим без зайвих слів. Тверезий погляд на речі їй не зраджує ніколи. Раїса — прекрасна господиня.

СЕМЕН. Якщо хочете мати надійного друга, який завжди готовий підставити вам своє плече, візьме близько до серця будь-яку вашу проблему і постарається допомогти її вирішити, зверніть увагу на людину з цим іменем. Воно найчастіше зустрічається серед людей, які працюють музикантами, лікарями-стоматологами, вчителями. Семени схожі на матерів. Вони дуже люблять дітей і своє життя присвячують сім'ї, хоч за характером непосиди. Вечір для Семена — це тисяча справ і стільки ж телефонних дзвінків. Він нікого не забуде привітати з днем народження, зайшовши хоч на хвилиночку з букетом квітів.

СЕРГІЙ майже завжди доброзичливий. Він старається по-доброму ставитися до всіх оточуючих і тому дуже рідко має ворогів. Що він думає про своїх знайомих насправді — це його таємниця, якою він може поділитися тільки з найвірнішим другом, у надійності якого не сумнівається ні на йоту. Сергій ініціативний, настирливий у досягненні мети, всі справи старається доводити до кінця, дотримується слова. Сергій влюбливий і ревнивий, любить музику, живопис. Часто мистецтво — його професійна стежка.

СТЕПАН — людина з творчою жилкою. Не випадково це ім'я часто зустрічається у середовищі музикантів, художників, акторів, а також серед модельєрів, конструкторів. Він і в житті трішки артист — уміє прикидатися, легко входить у потрібну роль, любить розігрувати різні ситуації. Багато Степанів — веселі люди, і ця їхня риса притягає до себе оточуючих. Степану завжди потрібне товариство, а точніше — глядачі, оскільки він, образно кажучи, живе на сцені. В критичних ситуаціях Степан дуже винахідлива людина. Подружкам із Степанами не легко, адже їм доводиться мати в одній особі одразу десять різних людей з дуже різними настроями, — не просто до цього пристосуватися.

СВІТЛАНА, переважно, дуже високої думки про себе, що далеко не завжди відповідає істині. Але зарозумілість усе ж допомагає Світлані досягти певних успіхів, а постійний пошук навіть робить її життя цікавим. Не відразу знаходить своє покликання, але пристосовується і, в цілому, задоволена обраною професією. Однак у середньому віці з багатьма Світланами стається метаморфоза — вони тверезо і критично переоцінюють себе, своє ставлення до людей. У них ніби відкриваються очі. Світлани самостійні, працелюбні і про них можна з повною впевненістю сказати, що все, що з ними стається в житті, — справа їхніх власних рук.

СОФІЯ — відданий друг. Але заслужити таке її ставлення не просто — вона недовірливо ставиться до людей, хоч зі всіма старається бути привітною. Софія завжди готова на самопожертву заради батьків, друзів. Вона здатна пригріти в себе вдома чужу дитину чи самотню бабусю і буде піклуватися про них більше, ніж про себе. Дуже гостинна, відмінна господиня, яка вміє смачно готувати. Скромна, але вперта і принципова. Софія любить ходити в гості і відвідувати цирк. І це, і інше — свято для її душі.

ТАРАС усе завжди зробить по-своєму, що б йому не казали, що б не радили. Впертий, як бик. Тарас нерідко обдарований якимось талантом, але його не завжди вдається реалізувати, оскільки для цього ще потрібна працьовитість, якою Тарас від природи обділений. Любить Тарас понад усе на світі себе, друзями з цієї причини не оточений.

ТАМАРА ладнає далеко не з кожним. Вона, взагалі, насторожено ставиться до людей, і перш ніж назвати когось своїм другом, повинна з ним «пуд солі з'їсти». На Тамару можна впевнено покластися в усьому. До того ж, вона старанна — прикладе всіх зусиль, щоб виконати дане їй доручення. Тамара не вибаглива і єдине, чого вона не переносить, так це одноманітності. Тому подорожі — її стихія.

ТЕТЯНА дуже емоційна і одночасно принципова, правда, принципи її можуть мінятися в залежності від настрою. Вона дуже вперта. Тетяна любить подорожувати. Вірний шлях завоювати її серце — відправитися з нею у подорож і дати зрозуміти, що це теж ваша пристрасть. Справа в тому, що ця жінка не переносить одноманітності. По батькові дуже сильно впливають на характер Тетяни. Тетяна Миколаївна дуже вперта. Тетяна Володимирівна — людина спокійна і обдарована. Тетяна Михайлівна — найспокійніша зі всіх Тетян.

ФЕДІР — хазяйновита людина, інколи — справжній куркуль. У нього — все додому, все — для сім'ї. Федір — добрий працівник, свої професійні обов'язки виконує добросовісно. Двері його дому не дуже широко відчинені для друзів і сусідів, оскільки Федір взагалі трохи відлюдник. У спорті Федори надають перевагу боксу.

ЮЛІЯ не поступиться ні в якій суперечці і, що б ви їй не говорили, залишиться при своїй думці. А ось образити її легко — дуже вразлива людина. Юлі — чудові господині, в домі яких усе блищить. Деякі Юлі — завзяті книголюби. Читання — їхнє улюблене заняття. Інколи Юлі поводяться нерішуче. Навіть щоб умовити Юлю показатися лікарю, доведеться прикласти немало зусиль.

ЮРІЙ, як правило, стійкий у своїх поглядах і настроях, мовчазний і стриманий. У багатьох філософський склад розуму. Вони артистичні і тому завжди помітні в компанії. Однак це їхня часто природна риса, яка зовсім не означає, що Юрії люблять похизуватися, себе показати. Вони добре водять машину, мають гарні почерки, не люблять писати листів, але зате майже завжди пристрасні книголюби.

ЯКІВ — дуже працелюбна людина і розпочату справу завжди доводить до кінця. Переважно Яків цінний працівник — інженер чи простий м'ясник, офіцер чи кладовщик. Яків поступливий. Він у всьому готовий поступитися, не витрачаючи сил на дріб'язкові побутові суперечки, стараючись узагалі бути вище цього. До всіх людей ставиться по-доброму. Друг для Якова — святе поняття.

ЯРОСЛАВ неоднозначний. Він добрий і настирливий, впертий і в той же час дуже піддається впливу оточуючих. Так що практично виростає таким, яким його зроблять батьки, вчителі, друзі. Але і дорослий Ярослав залежить від середовища, в якому перебуває. Він любить дітей, тварин, квіти, однак у критичній ситуації може бути жорстоким. Ярослави цікавляться секретами всесвіту, стараються зрозуміти, для чого і навіщо вони самі існують. У будь-якій справі Ярослави талановиті люди.

Софія Ротару

Юрій Гагарін

Софі Лорен

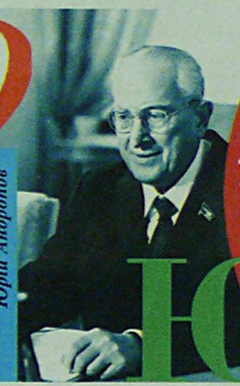
Юрій Андропов

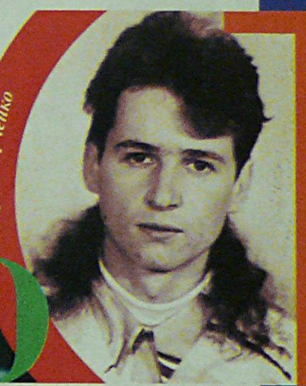
Юрко Юрченко

Юрій Шевчук

Тарас Чубай

Добридень, дельфіни!

Коти, собаки, черепахи й папужки — то мої улюблені друзі. Не менш я люблю жаб, змій, кролів, крокодилів, слонів. Та всіх тваринок люблю. Крім, можливо, тарганів. А так — усіх! Тому кепкун Пундик поза очі називає мене «містер Ной у спідниці». Та я не ображаюся: просто Пундик не знає, що за біологією він теж — тварина. Ссавець. Я його теж у своїй колекції маю.

А якби я могла, обов'язково б завела собі ще й дельфінів! Які вони красиві, ласкаві, доброзичливі! Як демонструють фільм «Фліппер», одразу до телевізора біжу.

Завжди, коли бачу крутолобі, жваві й немов усміхнені обличчя дельфінів, спостерігаю за їхньою поведінкою, мимоволі відчуваю — тут криється якась велика таємниця. Хто вони, ці мешканці морів і океанів?..

Ще з часів Арістотеля, задовго до нової ери, вони постали перед людьми великим знаком запитання, але ще й дотепер продовжують дивувати своєю загадковістю.

Вони хоча б феномен швидкості, з якою рухаються ці істоти. Дельфін є рекордсменом із швидкісного плавання з найменшими енергетичними затратами. Він здатний розвивати швидкість до 50 і більше кілометрів на годину. Але ... Дослідники обчислили, що за такої швидкості тварина має виконувати роботу, що в сім разів перевищує можливості її мускулатури. Тобто дельфін просто не може так швидко плавати. За законами гідродинаміки — не може. А — пливе! Пливе — та ще й посміхається до нас (чи глузує?) з води. Може, в дельфінів є свої закони гідродинаміки, до яких людина ще не дійшла? Цілком можливо. Дослідники звертають увагу на оригінальну будову шкіри дельфінів, як і інших швидкохідних мешканців моря. Саме в будові шкіри і криється розгадка: буквально кожною її точкою дельфін настроюється під час руху відповідно до швидкості, напрямку й характеру зустрічного потоку води. Одним словом, природа наділила цю істоту «костюмом», що гасить турбулентні вихори, які заважають рухові. Ось звідси й фантастично високий коефіцієнт корисної дії!

Ще одна таємниця дельфіна — його сон. Чи спить він? Якщо спить — а не спати він не може, бо сон для нього життєво необхідний,— то як? Адже, як і всі ссавці, дельфін має дихати, тобто один раз на кілька хвилин виринати на поверхню, щоб видихнути і ковтнути повітря. Коли ж тоді спати?

І тут потурбувалася природа. Виявляється, дельфін спить однією півкулею, а друга у цей час «чергує», тобто виконує всі функції організму. Через кожну годину півкулі міняються ролями. Виходить, дельфін одночасно і працює, і відпочиває, як професор Вагнер у фантастичних оповіданнях письменника Олександра Бєляєва. Та якщо для людини таке «досягнення» практично не досяжне, то для дельфінів це повсякденна реальність.

Дельфін має чудово розвинений мозок, який не менший за людський, а за деякими показниками навіть переважає його. Наприклад, загальна кількість нервових клітин у корі мозку дельфіна більша, ніж у людини. Ще недавно всі вважали, що за розумовими здібностями другою за людиною йде мавпа. Та новітні дослідження похитнули цю «ієрархію»: на друге місце вийшов представник Світового океану — його величність дельфін. За шкалою розумових здібностей людина має 215 балів, дельфін здобув 190. Далі йде слон, а вже потім мавпа.

Так хто ж вони, ці «інтелектуали» моря? Представники вищого розуму Світового океану? Люди-амфібії? Високорозвинені істоти, що становлять (паралельно з людською) підводну цивілізацію нашої планети? Хто знає...

Ми вивчаємо їх, а вони, можливо, нас. І, вже вивчивши і збагнувши всі наші достоїнства і вади, тепер поблажливо усміхаються із свого впорядкованого, набагато затишнішого, ніж суходіл, водного середовища.

Йомени

в Англії з кінця 14 до 18 ст. заможне й середнє селянство, залежне від великих землевласників (лордів), пізніше — орендарі, дрібні землевласники.

Дядько Федір — 20 років потому

Не буду переказувати вам, онучечки, мультик про кота Матроскіна, собаку Шарика та їхнього улюбленого дядька Федора — все одно ви краще за мене пам'ятаєте «Канікули у Простоквашині». Скажу вам тільки те, про що ви навіть не здогадуєтесь — той мультик знімався аж 20 років тому! Давно тобто. Вас тоді ще й у проекті не було.

А дядько Федір уже був. Самостійний такий хлопчина. Завзятий. Конопляcтий... Він і зараз такий самий, хоча роки додали сивини у руде волосся, і ніхто вже не називає його «дядько Федір», а цілком поважно — Федір Конюхов, професійний мандрівник.

Ви, либонь, вважаєте, онучки мої закомп'ютеризовані, що такої професії у світі не існує?.. А дарма. Чесно кажучи, коли я Федора з Матроскіним знайомив, то й сам не знав, що з того вийде, крім мультика. А вийшло ось що — слухайте і не дивуйтеся, бо все правда.

Федір Конюхов — рекордсмен серед мандрівників. Він єдиний у всьому світі, хто здолав чотири так звані «полюси нездоланності». На лижах сам-один дійшов до Північного і Південного полюсів Земної кулі. Піднявся на «полюс» висоти — Еверест. І, нарешті, обійшов на яхті прокляте моряками місце — морський «полюс» — мис Горн.

Своїй яхті Федір дав номер 8848. Це висота Евереста. Він здолав цю вершину в 1992 році. Того сезону з 33 альпіністів, які штурмували найвищу точку планети, до фінішу не дійшло 27. Джомолунгма останнім часом стала справжньою горою смерті. Підраховано, що під час сходження на неї гине кожний третій альпініст. А Федір піднявся — і повернувся живий.

Повернувся, щоб вирушити в нову подорож — на своїй улюбленій яхті. Подорож, яка ледь не стала для нього останньою.

Втім, це я так думаю. А Конюхов уже звик виходити з таких халеп, які знаходяться не тільки за межею фізичних можливостей організму, але й розуму...

— У безвиході людина завжди хапається за соломинку, — розповідав мені сам дядько Федір. — А соломинка ця найчастіше — в голові. Траплялися такі ситуації, коли здавалося — все, кранти. Під час перегонів з Франції до Америки я потрапив у страшенний ураган. Сила вітру досягала 100 км на годину. Яхту завалило набік і шаленим вітром тягнуло в невідомому напрямку. Майже всі відсіки було затоплено водою. Свідомість говорила мені: здавайся, Федько, з такої халепи тобі вже не видряпатися, це кінець. Та найболючіше було те, що я залишився без роботи!..

Про що йдеться? Розумієш, навіть в Антарктиді на морозі 53 градуси я не відчував такого відчаю. Тоді життя тихенько залишало мене, але я чіплявся за нього, намагався зігріти кров, аби вона не застигла просто в серці: я розумів, що тільки робота врятує мене, розумієш?.. А в перекиненій яхті я залишився без роботи. Три дні мене шалено кидало по хвилях. Я завмер у куточку, притис до грудей іконку Миколая Чудотворця і молився. Більше нічого не залишалося. На четвертий день яхта поступово почала ставати на кіль... Можливо, саме моя віра у покровителя моряків Миколая Чудотворця і стала тією соломинкою, яка врятувала мене. Я знову видряпався...

— Ти здійснив уже 40 різноманітних експедицій. Та поясни онучкам моїм полохливим — навіщо це все тобі? Чом на дивані вдома не сидиться?

— Скільки існуватиме людина, стільки ж вона встановлюватиме рекорди. І найголовніше тут — пізнавання самого себе. Здолання страху, втоми, відчаю, самотності — адже у безвихідних ситуаціях ти борешся вже не з тілом своїм, а із свідомістю. І коли перемагаєш — це ні з чим незрівнянне відчуття!

А ідей у мене — море розливане! Приміром, ніхто ще не ходив на яхті навколо Землі швидше 71 дня. А хочеться обігнути планету за 50!..

Хоча зараз я планую пройти на верблюдах через Сахару — від Атлантики до узбережжя Червоного моря. Хочеться порівняти два стани: -53 я відчув в Антарктиді, а що означають +50 у пустелі?.. Причому, навіть не фізичний стан, а те, які думки приходять у голову.

А ще ж є п'ятий «полюс» — Маріанська западина в океані. Мрію підкорити і його. Про першість тут не йдеться: 1996 року один американець уже здійснив таке занурення. На здійснення того проекту йому знадобилось 17 років і 7 мільйонів доларів. У мене такого часу і таких грошей нема, але віри я не втрачаю!..

Отак, онучки мої допитливі. Зацікавив я вас, потішив своєю оповідкою?.. Ви ж, либонь, гадали, що для пригод, мандрівок і подвигів уже місця не залишилося на Землі? Аж — ні. От вам живий приклад — дядько Федір. Тобто — Федір Конюхов. Справжній професіональний мандрівник. Випробувач. Мрійник. Зараз він на своїй яхті знову плаває десь між Африкою і Австралією — втретє огинає «кульку» в одиночних перегонах «Around Alone».

Щасти тобі, конопляcтий!

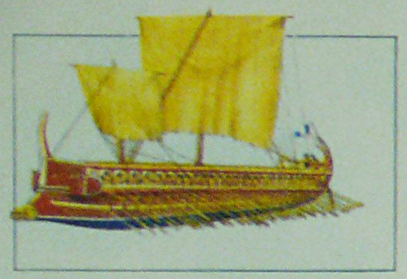

Трієра

Ти не чув, друже, такого слова — трієра? А в Стародавній Греції це слово було дуже популярне. Трієрою називали бойовий корабель. Пересувався він за допомогою весел і вітрил. Головною зброєю трієри був таран. Досі не знайдено жодних уламків цього корабля. Але зображення його можна побачити на античних скульптурах і малюнках, на старовинних грецьких вазах. Отже, познайомся сьогодні з трієрою.

Головне вітрило

Рея головного вітрила

Двигун-домкрат, яким натягували хіпозому

Хіпозома

Головка для скручування хіпозоми

Вітрило

Рея переднього вітрила

Загнутий форштевень

Передня щогла

Флагшток

Румпель штурвального весла

Командир трієри

Головна щогла

Керманич

Канати з конопель

Лучники

Спис

Хоплін — (важкоозброєний воїн)

Транітар — весляр верхнього ряду

Прорат

Око, що охороняє від невдач

Місток корми

Повітряна труба (проходить понад ватерлінією)

Таламіан — весляр нижнього ряду

Корпус корабля

Весла

Весло керування

Бойовий місток

Зиган — весляр середнього ряду

Дубовий кіль

Підводний таран

Ніс корабля
На носі корабля був поміст, на якому перебував прорат — офіцер судна в оточенні команди. Він отримував накази від керманича.

Щогли і вітрила
Трієра мала дві щогли і вітрила — головну щоглу з головним вітрилом (у центрі палуби) і передню щоглу з меншим вітрилом на носі корабля.

Згорнути вітрила!
Коли трієра вступала у бій, вітрила згортали, а щогли клали на палубу. Трієра на малюнку була атакована зненацька, а тому щогли і вітрила підняті.

Таран
Трієри були пристосовані для таранування кораблів супротивника. Трієри пробивали корпус ворожого корабля нижче ватерлінії. Таран був обкутий бронзою.

Під мелодію пищалки
Під палубою 170 веслярів обслуговували важкі весла. Ритму їхній праці надавала мелодія, яку грали на пищалці.

Не було куди піти...
На трієрі не було ні кухні, ні туалету, ані великого місця для запасів провіанту. Їжу готували тоді, коли трієра приставала до берега.

Секрет каната
Хіпозома — товстий канат — збігав від носа корабля до корми вздовж палуби. Натягнута хіпозома утримувала корабель у цілості, а з'єднуючи обидва його кінці, не допускала їх опадання. Натягували цей канат, скручуючи його за допомогою спеціального двигуна-домкрата.

Технічні дані
Ширина палуби 6 м.
Довжина 37 м.
Довжина весла 4 м.

Веслярі, розташовані в три ряди

Команда: командир, керманич, боцман, прорат, флейтист, 170 веслярів, воїни.

Корпус з легкої сосни

УЇТНІ Х'ЮСТОН: любов з першого диска

Після восьмирічної перерви найвідоміша в світі госпел-співачка Уїтні Х'юстон випустила свій новий студійний альбом «My Love Is Your Love». Із чим усіх і вітаю! Ура!

Запитуєте, чому Уїтні співає саме в стилі госпел? Відповідаю. Штат Нью-Джерсі, де вона 9 серпня 1963 року й народилась, відомий побожністю своїх мешканців — навіть поміж усіх інших американців, які й так навіть на доларах пишуть: «In God We Trust».

А Уїтні була слухняною парафіянкою. Вона ходила до церкви як на роботу: у неділю, понеділок та вівторок. Потім з подругами прогулювала середу. А в четвер і п'ятницю — знову молитви. Щосуботи — відкриті виступи госпел-хору. І так тривало аж до повноліття.

Ще в тінейджерські роки Уїтні вирізнялася своїм гарним дзвінким голосом. Не помітив би цього хіба що глухонімий, але серед американських продюсерів таких не буває. Тому не дивно, що коли їй виповнилось 14, до їхньої ньюаркської оселі завітали посланці з Arista Records, які запропонували обдарованій дівчині контракт. Але мама Уїтні — Сісі Х'юстон — домовилась про його відстрочку. Сісі була суворою матір'ю, постійно стежила за успішністю дочки, примовляючи при цьому: «Якщо не закінчиш школу, не бачити тобі ніякої сцени!» Але весь цей час давала дочці уроки вокального мистецтва і танцю, привчала до сцени.

Вперше Х'юстон почала професійні виступи бек-вокалісткою в Чака Хана та Лу Ролз. Одночасно працювала моделлю в журналах для підлітків, позуючи для таких видань, як «Seventeen» та «Glamour». Вона продовжувала вивчати танці та акторську майстерність, кілька разів з'явилась на телебаченні та епізодично брала участь у концертах. Але це були лише перші проби голосу перед початком блискучої кар'єри, яка була накреслена Уїтні долею. Це розуміла й сама співачка, і її найближче оточення.

1985 року вона підписує контракт з компанією Arista Records. Президент компанії Клайв Девіс вважався людиною, що вміла терпляче підбирати кращий репертуар для своїх виконавців, не кажучи вже про те, що він давав їм досить часу, аби вони вдосконалювали своє мистецтво. Минуло два роки, і Уїтні випустила свій перший LP (довгограючий диск). Сенсація! Вибух! Істерика! Альбом одразу ж дав три топ-сингли: «Saving All My Love for You», «How Will I Know» та «The Greatest Love of All». Було продано 13 мільйонів примірників (!), і Уїтні встановила рекорд з кількості продажу дебютного альбому. (Його побив лише 1996 року альбом Аланіс Морісетт «Jagged Little Pill».)

Її голос стає найпомітнішим у соул-музиці, на її концерти неможливо пробитись, і багатьом лишалось задовільнятись відео- та телетрансляціями її виступів. 1987 року новий сингл Х'юстон «I Want To Dance With Somebody (Who Loves Me)» підкорює найвищі позиції хіт-парадів по обидва боки Атлантики, торуючи шлях для другого альбому — «Whitney».

Ще одним великим досягненням співачки стало покращання рекорду BEATLES та BEE GEES: сім наступних синглів один за одним стають хітами №1 в усіх чартах! Не випадково саме Уїтні виконує 1988 року пісню «One Moment In Time» — офіційний гімн Олімпійських ігор. Її величні манери дали привід багатьом артистам називати її примадонною.

1989 року Х'юстон засновує благодійницьку організацію «The Whitney Houston Foundation For Children», яка й дотепер допомагає безпритульним, бідним та хворим дітям.

Наступного року Уїтні випускає альбом «I'm Your Baby Tonight» і стає всесвітньо відомою, а однойменний сингл знову повертає ім'я співачки до вершин хіт-парадів.

І раптом на самому злеті, коли було вже продано понад 57 мільйонів її альбомів, Уїтні несподівано зникає зі сцени і зосереджується на особистому житті. Врешті-решт, можна дозволити собі відпочити на власній білокам'яній віллі, вартість якої складає 11 мільйонів доларів?!

Уїтні завжди була зайнята самою лише музикою, від чого потерпало її особисте життя. Щодо останнього, то хоч вона й робила з нього велику таємницю, інформація про героїв її романів, серед яких був і актор Еді Мерфі, потрапляла до уваги широкого загалу. Однак сама Уїтні надала перевагу музикантові Боббі Брауну, незважаючи на те, що сам він був на п'ять років молодший за співачку, не кажучи вже про його постійні суперечки з представниками закону. Публіка чекала, що той лише попсує життя Уїтні і зникне, але після їхнього одруження, яке відбулося 1992 року, ці сподівання остаточно згасли.

А потім настав час кіно. Уїтні знялася у фільмі «Тілоохоронець» («Bodyguard»), де її партнером став голлівудський серцеїд Кевін Костнер.

— Кевін сам зателефонував мені і запропонував цю роль, — розповідає Уїтні.

— Спочатку я злякано відмовилась: подумала, що цей проект стане таким самим провалом, як усі фільми Мадонни. Але Кевін переслідував мене телефонними дзвінками, благав не брати уроків акторської майстерності, лишатись собою — тільки тоді фільм матиме успіх. Нарешті він мене вмовив, і я поїхала до Голлівуду.

І не дарма! Фільм мав колосальний успіх. Інтуїція не зрадила Кевіна Костнера — за декілька тижнів прокату «Тілоохоронець» зібрав 100 мільйонів доларів, а пісня «I Will Always Love You» тримала перше місце у хіт-парадах 12 тижнів поспіль, ставши музичною сенсацією №1!

Після того, як звукова доріжка до «Тілоохоронця» з шістьма її піснями стала найкасовішим саундтреком усіх часів і народів (тираж понад 33 мільйони примірників!), полиці в оселі Уїтні Х'юстон почали загрозливо прогинатись під вагою всіх тих призів, золотих та платинових дисків, що вона їх отримала за свою кар'єру. За свої музичні досягнення 1995 року Уїтні назавжди увійшла до залу слави «Soul Train Hall Of Fame». У грудні того ж року з'явився другий фільм з участю Уїтні Х'юстон, саундтрек якого містив три її композиції, а сама вона вдало довела, що як акторка вона теж чогось варта.

Через рік її третя стрічка «Preacher's Wife» дарує саундтрек, що повністю складається з пісень Х'юстон. І в 1997 році вона вже не має спокою. Уїтні знімається в діснеївській стрічці «Cinderella», де виконує роль феї-чарівниці, яка виводить Попелюшку в люди.

І ось настав 1998 рік. Люди почали помічати, що Уїтні частіше, ніж звичайно, навідувалася до студії. Але ніхто навіть припустити не наважився, що всього за вісім тижнів соул-примадонна видасть 13 нових пісень для свого четвертого диска!

А події розвивались таким чином. Клайв Девіс, президент Arista Records, несподівано пропонує нічого не підозрюючій Х'юстон проглянути чорнову версію нового анімаційного фільму «Prince Of Egypt». Уїтні погоджується, а під час перегляду спроба двох героїнь проспівати дуетом доводить її мало не до сліз, в результаті чого вона прикидає: а чи не заспівати їй дуетом з крихіткою Мерайєю Кері? Вирішено — зроблено. Вони удвох збираються в одній студії і записують композицію «When You Believe» для «Prince Of Egypt». Ось тоді у Х'юстон і зароджується ідея запустити тихцем новий альбом. Клайв Девіс повідомляє всіх знайомих виконавців, щоб ті надіслали йому по декілька нових пісень, які змогли б опинитись в альбомі найкращих пісень Уїтні. Найспритнішим виявився 19-річний вундеркінд Родні Джеркінс, котрий на той час уже написав хіт «Boy Is Mine» для Бренді та Моніки. Та й інші автори не чекали, поки їх розбудять.

Усі розуміли, що після восьмирічної гри у мовчанку повертатись Уїтні повинна з чимось виключно свіжим та на всі 100 відсотків хітовим.

— Було дуже важливо, — розповідає Уїтні, — вловити сучасне звучання, оскільки сьогоденна музика більш різноманітна та зорієнтована здебільшого на молодого слухача.

Ідея виявилась блискучою! Вже зараз можна твердити, що Уїтні догодила не лише своїм старим шанувальникам, а й сучасній аудиторії. Нестримно зростає армія нових фанів п'яти октав її чудового голосу. Чи не це найголовніше для виконавця, який прийняв складне рішення — повернутись після тривалої перерви?! Де ви, просто Тая — ось вам приклад для наслідування!

Whitney Houston

А що то є — той гоголь-моголь

А то такий дивний напій з не менш дивною назвою. Про його походження складено навіть цілі легенди. Буцім був собі у хоральній синагозі міста Могильова кантор на ймення Гога. Та, на превеликий жаль, якось застудився Гога і позбувся свого чудового голосу. Різні ліки та засоби спробував він, щоб одужати й відновити голос — нічого не допомагало. Нарешті взяв він сире яйце, розтер його з цукром, додав трохи вина і почав пити. І — допомогло! Тоді й назвав він цей лікувальний засіб «гоголь-моголь». Тобто: Гога з Могильова.

Згодом про це почула графиня Потоцька, яка мешкала в околицях Могильова. Графиня полюбляла музику, проте голос в неї був слабенький. Тому й вирішила скуштувати гоголь-моголь, переробивши його на свій артистичний кшталт. І графині він теж допоміг!

Тому, якщо мрієте про артистичну кар'єру (або, принаймні, нежиті позбутися), ось вам класичний рецепт: жовтки треба розтерти з цукром до білизни, додати терту суницю, малину або лимонний сік, збиті в піну білки і вимішувати доти, поки все не перетвориться на пишну піну.

Поради від класного

Головного болю можна позбутися, якщо притулитися лобом до віконного скла — воно нейтралізує електростатичні заряди, які накопичились на шкірі і викликають біль. Можна також прибинтувати до лоба свіже листя капусти, попередньо потиснувши його так, щоб воно пустило сік. Корисно цим соком намастити зап'ястки рук і за вухами.

Жива богиня

В індійському місті Мумбаї нещодавно народилася «жива богиня». Саме так мешканці міста називають дитину, в якої на тілі... дві голови! Голови одночасно плачуть, сміються і просять їсти. Батьки ніяк не можуть отямитися від такого щастя, вважаючи дитину божеством. День і ніч навколо лікарні постійно чергують сотні людей, які прагнуть побачити дитину і зробити їй подарунки.

Твій будильник — усередині

Відомо, що більшість людей здатні прокидатися саме в той час, на котрий себе внутрішньо налаштували перед сном. Тобто ніякий будильник їм не потрібний — він у них усередині.

Німецькі лікарі провели досліди і з'ясували: за годину-півтори до пробудження в крові таких людей різко зростає концентрація одного з гормонів, який виконує роль природного будильника.

Носи бурштинові труси!

У Польщі невдовзі почнуть виробляти білизну з матеріалів, збагачених бурштином. Досліди вчених довели, що бурштин дуже добре впливає на самопочуття людини. А виникає це через те, що коли бурштин треться об людське тіло, виникає позитивна електростатична напруга.

Саме каміння, звісно, не вшиватимуть у труси й футболки — поляки вигадали тканину з домішком бурштинового порошку.

Найбагатші за тисячу років

Американці дуже полюбляють рахувати гроші. Особливо — чужі. Відтак і склали список п'ятдесяти найбагатших людей останнього тисячоліття. Першим багатієм планети визнано нашого сучасника, комп'ютерного короля Білла Гейтса — його статок оцінюється в 44,75 мільярдів доларів!

Найбагатшою жіночкою названо знану в минулому біржову спекулянтку Хетті Грін. На початку нашого століття леді відзначилася ризикованими і жорсткими операціями, через що й отримала ласкаве прізвисько «відьма Уолл Стріт».

У перших лавах багатіїв також німець Якоб Фуггер (1459 –1525), який протягом життя накопичив 7 тонн золота; Амшел Майєр Ротшильд (1773 — 1855) — засновник найвідомішого в світі банку, і чимало інших приємних у всіх відношеннях спекулянтів.

Нам пишуть!

Скуштувати гоголь-моголь — приємно. Та ще приємніше його готувати! До цієї справи взялася, наприклад, Надійка Чернишова з міста Іловайська на Донеччині. Ось що вона пише:

- Виявляється, навіть комарі мають зуби! Під мікроскопом їх можна нарахувати аж 22.
- Найпухнастішою пташкою є качка — вона має аж 1491609 пір'їнок. Рекорд! Горобець, приміром, має тільки 2551 пір'їнку, у синиці восени 3011, у жайворонка — 4496.
- Ягуар полюбляє рибу. І ловить її у цікавий спосіб. Він встромляє у воду кінчик свого хвоста і легенько помахує ним. Риби думають, що у воду впав якийсь жук, і хапають його. А тоді ягуар швидко витягає хвіст з води — сніданок готовий!
- Австралійський коршун, коли не може розбити яйце страуса на обід, кидає на нього згори каміння.

А Класна читачка з Рівного Юля Сінькова приправляє наш гоголь-моголь корисними порадами.

- Якщо треба щось розмалювати фломастером, але ти побоюєшся, що малюнок перейде на інший бік, розфарбуй малюнок спочатку олівцем — а вже потім (зверху) фломастером.
- Якщо у тебе заболіло вухо або почався нежить, візьми 2 шматочки ріпчастої цибулі, загорни їх у вату і вклади у вухо. Біль швидко вщухне, а згодом і нежить минеться.

Зіркові автомобілі

Автоконструктори найвидатніших автомобілебудівних фірм, безперечно, значно поступаються нашому професорові Крапці, який уже вигадав авто, що літає до зірок. Натомість вони вирішили помститися професорові, вигадуючи автомобілі для «зірок» кіно та поп-музики. І ось що з цього в них вийшло.

Герой **Сільвестра Сталлоне** у фільмі «Кобра» зухвало таранить супротивників, не менш зухвало стрибає з естакад і влучно відстрілюється, не виходячи із сріблястої машини, виготовленої на базі купе **«Мерк'юрі»** 1949 року.

Для фільму «Бетмен» було створено спеціальний «бетмобіль» — це такий собі **«Лінкольн Континенталь»**, перероблений дизайнером **Джорджем Баррісом** усього за 30.000 доларів.

Клаудія Шиффер, залишивши мага і факіра **Девіда Коперфільда** на самоті, стала пропагандисткою авто марки **«Сітроен Ксара»**, яке і рекламує чи не щодня.

Якщо вам довелося бачити фантастичний серіал «Робокоп», то ви, мабуть, помітили, що копи майбутнього їздять на цілком сучасних автомобілях **«Таурус»**.

Коли **Володимира Леніна** поранили у 1918 році після мітингу, єдиною втіхою для вождя було, що додому його везли французьким фаетоном **«Тюрка-Мері»**.

А **Й. В. Джугашвілі** (він же Йосип Сталін, він же батько народів, великий вождь та учитель) надавав перевагу кабріолетам **«Паккард»**.

Ще один Ілліч, той, котрий Леонід, володів фіолетовим **«Роллс-Ройсом-Шедоу II»**. В офіційній обстановці **Л. І. Брежнєв** користувався машиною **«ЗІЛ-114»**.

Гангстер **Аль Капоне** мав 16-циліндровий седан **«Кадиллак»** 1930 року — з куленепробивними вікнами, броньованими дверцятами, нішами для автоматичної зброї і спеціальною системою вихлопу, яка дозволяла створювати димову завісу.

Джон Леннон мав лімузин **«Бентлі»**, який одного разу власноруч розфарбував у психоделічні кольори. Красиво ж стало!

Кабріолет **«Бентлі Азур»** водить сучасна топ-модель **Кейт Моос.**

Уолт Дісней над усе полюбляв їздити на сріблястому кабріолеті **«Форд Тандерберд»** — однак за будь-якої спеки ніколи не знімав верх.

Надзвичайно любив купувати і дарувати друзям американські **«Кадиллаки» Елвіс Преслі**. Навіть перед загибеллю, 1977 року, він подарував таку машинку дев'ятнадцятирічній **Джинджер Елден** — переможниці конкурсу «Міс Безпека Руху Мемфіса».

Арнольд Шварценеггер був одним з найперших, хто придбав для себе танкоподібний уседоріжник **«Хаммер»**.

У фільмі «Шпигун, якого я люблю», **Джеймс Бонд** керує авто **«Лотус-Еспрітом»**, котре примудряється ще й плавати під водою.

Останні секунди свого життя **Джон Кеннеді** провів у **«Лінкольні Континенталі»** моделі 1962-го року.

Маестро **Марчелло Мастроянні** був закоханий у **«Мазераті-Кваттропорте»** першого покоління.

Страшилки від Класного

Знаєш, приятелю, чим я, Класний, відрізняюся від тебе — некласного школяра?.. Правильно, усім. А знаєш, у чому ми подібні?.. От і помилився! Втім, до вчорашнього дня я теж гадав, що нічого подібного між нами немає і бути не може. Та вчора виявилося, що може. Як не прикро, але, виявляється, мене теж можна налякати... Так таки так... Шкода.

Бо я чесно збирався трошки полякати всіх своїми страшилками про відьом з чаклунами — а мене самого налякали до смерті! І хто! Якийсь дуже мудрий професор Крапка!..

Втім, про все по порядку.

Бомба XX тисячоліття

Коли наш герой Пундик підклав під стілець професора Крапки «сірникову бомбочку» і зірвав урок, всім у Класі це здалося вельми смішною забавкою. Тому «бомбочки» почали вибухати й на інших уроках.

Я на всій тій вашій сучасній техніці не дуже розуміюся, тому рецепт «бомбочки» дати не можу. Якщо кортить, у Пундика спитайте, а я не знаю — мені більше до вподоби традиційні наші привиди з кайданами, Бабай з мішком чи Водяник із зеленою від баксів бородою. Ото вже справді розвага! Ото вже лячно!

А тут — самий лише дим і сморід, тьху!..

Професор Крапка взагалі-то людина не надто мстива. Але коли він помітив, що за цю справу взявся навіть його улюблений Колібрик, то спалахнув, мов той динаміт, і сказав вундеркінду:

— Розважайся, друже, розважайся! Тільки врахуй — під тебе теж уже закладено бомбу, і вибухне вона неодмінно, якщо ти гаятимеш час на такі розваги. А часу в тебе обмаль...

Колібрик покліпав своїми довгими віями, звично попросив пробачення, але так нічого й не зрозумів. Довелося професору дещо пояснити. Водночас і я про таке довідався, що одразу вирішив переказати цю страшилку всім іншим читачам «Класу», у кого вдома є персональний комп'ютер. Увага: бомба знаходиться у вашому домі! Слухайте — і не говоріть, що не слухали!..

До вибуху цієї бомби залишилося менше десяти місяців — саме стільки, скільки відділяє нас від 2000 року. Ніч на 1 січня останнього року тисячоліття може стати страшенною катастрофою.

Бомбу вже закладено! А спровокує цей вибух всього-навсього зміна двох цифр усередині мільйонів комп'ютерів по всій Землі.

Колись відомий «дідусь Ленін» вигукнув перед комсомольцями: «Учитись, учитись і учитись!» Він наполягав, що учитися треба комунізму. Але не пояснив, як це можна влаштувати — відтак комунізму ніхто так і не навчився.

Минуло десь років сімдесят, і це саме гасло повторив аж ніяк не комуніст, а якраз навпаки — затятий капіталіст, найбагатша людина в світі, володар компанії «Microsoft» і справжній комп'ютерний король Білл Гейтс: «Учитись, учитись і учитись працювати на комп'ютері — без нього нема чого робити у XXI столітті!»

Але постає запитання: а чи потрібні будуть ці комп'ютери вже за кілька місяців?.. Тут от у чому справа, мої юні хакери. Застаріле покоління комп'ютерних програм не здатне зрозуміти зміну років з 1999 на 2000. Більшість з них було запрограмовано всього на дві останні цифри року — 97, 98, 99.

Коли ці комп'ютери створювалися, програмісти мусили економити на всьому — навіть на числі року, чотири цифри заводити в комп'ютерний календар було надто дорого. Отоді й було закладено «бомбу». Бо тепер — все! Крапка. Гаплик. Відрізнити 2000 рік від, приміром, 1900 тодішні комп'ютери просто не здатні, і це здатне викликати страшенну плутанину в комп'ютерних розрахунках.

А тепер уявіть собі, що таких програм, комп'ютерів, які їх використовують, чи навіть простих мікросхем на Землі мільйони. Вони регулюють рух ліфтів і режим освітлення теплиць, керують світлофорами і сигналізацією, автоматичними системами продажу квитків на залізницю і літаки, нафто- та газопроводами, подають воду, електрику і тепло в будинки, проводять фінансові розрахунки і збирають податки. Навіть деякі домашні прилади — твій CD-плеєр або знайома мамі мікрохвильова пічка — мають вмонтовані мікросхеми, чим дещо нагадують комп'ютер.

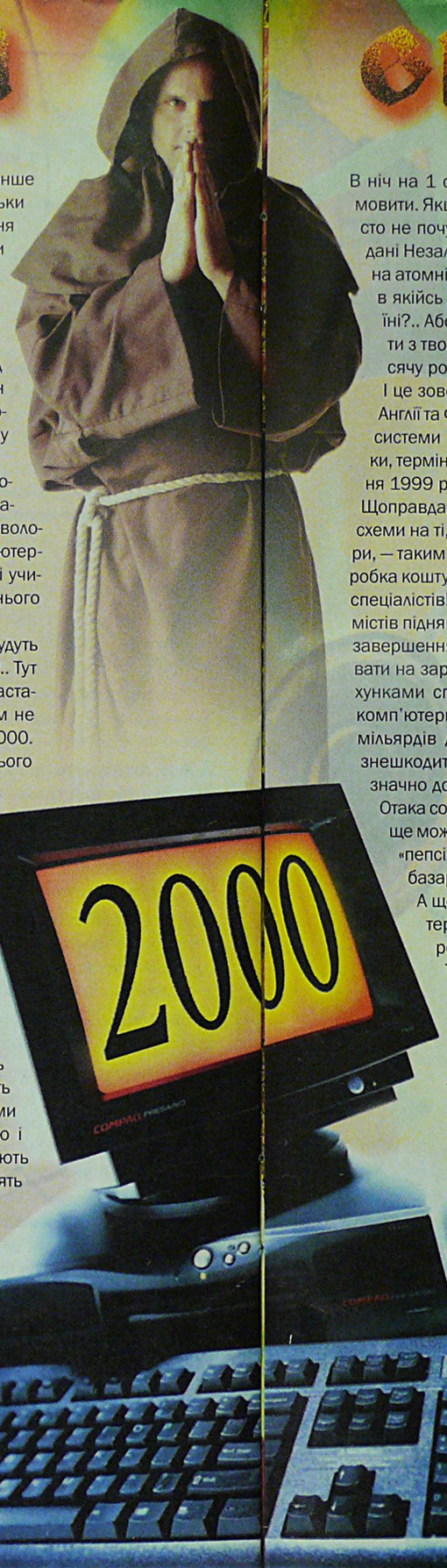

В ніч на 1 січня 2000 року всі вони можуть відмовити. Якщо це твій телевізор, то ти ризикуєш просто не почути останнього удару годинника на майдані Незалежності. А якщо такий комп'ютер працює на атомній станції або на пульті керування ракетами в якійсь дружній нам, але не надто розвиненій країні?.. Або якийсь очманілий комп'ютер вирішить зняти з твого батька податки за сто або, скажімо, всю тисячу років?..

І це зовсім не жарти. В деяких розвинених країнах — в Англії та Франції, приміром, — деякі банківські комп'ютерні системи уже зараз відмовляються «читати» магнітні картки, термін користування якими завершується після 31 грудня 1999 року — вони вважають їх просто хибними.

Щоправда, всі, хто може, замінюють комп'ютери і мікросхеми на ті, що враховують уже не дві, а всі чотири цифри, — таким 2000 рік нічим не загрожує. Але така переробка коштує величезних грошей і потребує цілої армії спеціалістів! В Америці, наприклад, попит на програмістів піднявся так високо, що навіть новачок після завершення тримісячних курсів може розраховувати на зарплату від 100 тисяч доларів. За підрахунками спеціалістів, витрати на «розмінування комп'ютерної бомби» в усьому світі сягнуть 600 мільярдів доларів! Але якщо «бомбу» не встигнуть знешкодити, ліквідування наслідків катастрофи стане значно дорожчою справою.

Отака собі «страшилочка», тьху!.. З нами, полтергейстами, ще можна домовитись: Водянику хабаря дати, Барабашці «пепсі» налити, з Кикиморою пожартувати — і все, тримай базари. Ми ж не такі злостиві, як подейкують...

А що робити з тою клятою залізякою під назвою «Комп'ютер»? Хабарів вона не бере, напоїв не вживає, гумору не розуміє... Просто скажений жах!

Тому, не гаючи часу, придивись, друже, до свого комп'ютера: а чи не готує він тобі якусь халепу в останню ніч цього року? Боронь боже, звичайно.

Тьху-тьху-тьху! Стукаю по дереву.

Втім, як-то кажуть, можливі варіанти: може, краще вдатися до допомоги Книги книг?.. Тож слухай далі.

Читайте Біблію — там є все

Розумію, що після читання журналу «Клас», розгадування кросвордів і головокруток, а також після виконання домашніх завдань таку, хоч і цікаву, але дуже велику книжку просто руки не можуть підняти. Але все одно спробуйте — цікаво! Корисно! І дивовижно загадково!..

Приміром, професор Еліах Рипс з університету в Єрусалимі завжди любив читати Біблію. А потім якось розробив спеціальну криптологічну програму і завантажив свій комп'ютер аналізом тексту Біблії. І невдовзі приголомшено спостерігав, як з тексту полізли дуже знайомі сучасній людині слова. Наприклад: «Гітлер», «Хусейн», «війна в Затоці», «російські ракети», «Аполло-11», «космічний корабель»...

Сталося це 1994 року, про що Рипс одразу повідомив у серйозному науковому журналі «Статистична наука». Науковці просто не повірили!

Та коли американський журналіст Майкл Дроскін, що зацікавився цією темою, побачив поряд з іменем ізраїльського прем'єр-міністра Іцхака Рабіна слова «вбивця вб'є», то вирішив запобігти трагедії. Він передав Рабіну палкого листа, в якому наполягав прислухатися до біблійного попередження. На жаль, і це не допомогло: через рік, 4 листопада 1995 року, Рабіна вбив терорист-фанатик.

Отоді вчені вже всерйоз зацікавилися біблійним кодом, завдяки якому з Книги книг можна довідатися про події, що вже відбулися і які ще мають бути. Професор Еліах Рипс не приховує своєї методи комп'ютерного читання Біблії. Головне — щоб це п'ятикнижжя було написане оригінальною давньоєврейською мовою. Тоді воно нараховує 304805 літер.

Рипс обрав 300 понять, які мають смислове значення, а також імена, дати народження 66 відомих людей, які жили між IX і XIX сторіччями. А потім налаштував комп'ютер на пошук цих понять. І майже одразу наштовхнувся на імена й дати, які шукав.

Комп'ютер складав слова з літер, поставлених в текст окремим чином. Приміром, слова-попередження про вбивство Рабіна склалися з кожної четвертої, дванадцятої або п'ятнадцятої літери тексту. Доручивши комп'ютеру знайти слова «Саддам Хусейн», учений невдовзі побачив слова «війна в Затоці», «Скад», «російські ракети» і навіть дату початку війни.

Не всі, звісно, вірять у таке. Криптолог Рагольд Ганс, який працює в американській надсекретній службі «Національна агенція безпеки», спробував «викрити шахрая» Рипса. Він власноруч підібрав імена 64 осіб, додавши до них назви міст, де ці особи народилися і померли. «Холодний піт пройняв мене!» — згадує американець про свій шок, коли побачив, що імена і міста в «біблійному коді» збіглися!

Отже — Біблія знає все?.. Персональну долю кожного з нас і всіх нас загалом! А тепер скажіть: хіба це не справжня страшилка?..

Салон
кімната для прийомів; внутрішнє приміщення в літаках, на суднах, автобусах, тролейбусах для пасажирів. Світський, політичний, літературно-художній гурток, який збирається у якогось діяча, мецената.

Тер'єри
група порід домашніх собак. Найбільше практичне значення мають фокстер'єри, яких використовують для полювання в норах, та ердель-тер'єри як службові собаки.

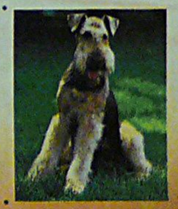

Як хлопчик Біллі став Біллом Гейтсом

Якось приходжу я до класу у своїх котячих справах, тільки зібрався пронявкати вітаннячко, аж тут мені моторошно стало. Спочатку я очам своїм не повірив, але, вщипнувши пару разів себе за хвіст, таки пересвідчився, що те, що стояло переді мною та нестримно плакало, було справді Кицею. Не припиняючи ридань, вона пішла на мене в наступ:

— Що ж це таке робиться, Ковбасанчику! Всі геть про мене забули, ніхто уваги не приділяє, навіть Во Вік, і той лише раз назвав мене незрівнянною! А звідусіль тільки й чути: Гейтс, Гейтс, Гейтс!.. Наче подуріли всі. Що це за Гейтс-полтергейтс такий, підкажи, чому тільки про нього весь Клас і говорить?..

Тут мені й самому так стало, що я мало скупої котячої сльози не пустив. Де ж таке чувано, щоб якийсь там Гейтс відвертав увагу від Киці! Ну нехай він тільки мені трапиться на дорозі, я йому... Ви мене, сподіваюсь, підтримаєте? А оскільки ворогів своїх потрібно знати в обличчя, то я розкажу вам те, що сам знаю про цього Гейтса.

Батьки Білла

Білл з дружиною

Підступний вундеркінд

Коли Білл Гейтс був ще маленький, він уже тоді створював великі проблеми. З учителями, наприклад.

Говорить учитель географії:

— Найвища в світі гора — Джомолунгма, її висота сягає вісім тисяч вісімсот сорок метрів. Ще її називають Еверест та Сагархамата.

Відразу ж підносить руку підступний Біллі Гейтс і говорить:

— Дозвольте вас виправити. Висота Джомолунгми складає вісім тисяч вісімсот сорок вісім метрів.

Той ніяковіє, а Біллі його втішає:

— Ви не засмучуйтесь, — відказує він, — якщо щось забули, запитуйте мене.

На іншому уроці молода вчителька історії розповідає про стародавні єгипетські піраміди:

— Піраміду Хеопса збудували близько 2700 року до нової ери. Хеопс керував Єгиптом після фараона Джедефри...

Знову підноситься рука Біллі:

— Дозволю з вами не погодитись. Хеопс керував після фараона Снофру, а Джедефри вже був після Хеопса...

— Ти не помиляєшся? — не поступається вчителька. На що Біллі відказує:

— Я помиляюсь тільки в тому разі, коли помиляється «Всесвітня енциклопедія»!

— Невже ти прочитав усю величезну «Всесвітню енциклопедію»? — починає непритомніти вчителька, та зробити їй це не дозволяє дружний лемент класу:

— Не лише прочитав, а й запам'ятав, ми вже перевіряли!

Вчителька таки непритомніє, а Біллі спокійно чекає на чергову жертву на наступному уроці.

Ось який він був підступний, цей Біллі Гейтс. Зовсім як наш Колібрик, той тільки ще вчителів до інфаркту не доводить, а так усе збігається.

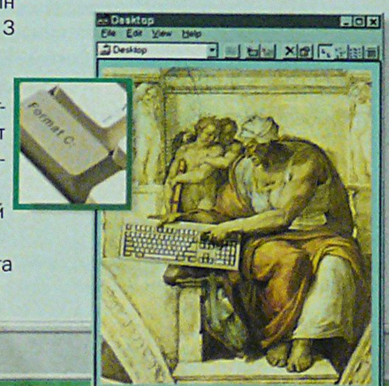

Бідний тато

Але вчителям Біллі ще мало перепадало порівняно з його батьками. Коли йому виповнилось десять років, Біллі остаточно втомився виправляти вчителів і ходити щодня до школи. Навчання він занедбав, а натомість захопився читанням цікавих книжок про різних винахідників. А надто захопив Біллі приклад великого Едісона, який за все своє життя такого понавигадував!..

А тато лише сердився:

— Білле, якщо ти хочеш бути знаменитим, як Едісон, ти мусиш робити уроки, як це робив твій герой!

Краще б він цього не казав, бо для відомого адвоката, яким був тато Білла, це була велика помилка. Якою відразу ж і скористався наш герой Біллі:

— Ти спочатку думай, а потім кажи. Бо Едісона взагалі вигнали зі школи за його нездатність учитись. Принаймні вчителі так вважали. А уроків він взагалі ніколи не робив!

Зрозумів тато свою помилку — недаремно ж він був батьком такого розумного сина. Але його поведінка таки продовжувала лякати, тим більше що після закінчення навчального року Біллі приніс додому незадовільні оцінки з усіх предметів. Вирішив тоді тато віддати цього вундеркінда до платного ліцею:

— Якщо в тебе й там справи не підуть, то краще мені вже зовсім не жити!

Тато вижив. Завдяки тому, що в ліцеї вивчали новий предмет, який видався Біллу перспективним. Цей предмет називався інформатикою, і на ньому вчили складати комп'ютерні програми.

Йшов 1968 рік. Комп'ютери тоді були ще дивиною, їх мали лише військові та великі банки. Біллу настільки сподобалось складати програми, що якось він разом з другом Полом Алленом склав спеціальну програму, за допомогою якої проникли до банківського комп'ютера. Тепер вони дуже легко могли би перерахувати собі будь-які суми, але гроші їх тоді не цікавили. Вони залишили в комп'ютері попередження: «Будьте пильні — вас можуть пограбувати!» Коли наступного дня головний бухгалтер увімкнув комп'ютер, то перше, що він побачив, був цей напис. Спочатку бухгалтер хотів подумати щось вдячне на адресу комп'ютера. Потім до нього дійшло, що оскільки машина сама складати таких речей не може, тут потрібно припускати одне з трьох: а) він з'їхав з глузду і це йому ввижається; б) здурів сам комп'ютер; в) хтось вирішив погратись. Це при тому, що секретний код доступу до комп'ютера знав лише головний бухгалтер. Що ж таки діється? Цілий день він перераховував банківські гроші — не зникло ані цента.

А Білл Гейтс та Пол Аллен вирішили складати власні програми для комп'ютерів.

Комп'ютерний король

Коли Біллу Гейтсу виповнилось двадцять років, він заснував першу комп'ютерну компанію, в яку вклав усі свої гроші — 900 доларів. Сьогодні вони перетворились на 47 мільярдів! А Білл Гейтс сьогодні — засновник компанії «Microsoft». Майже кожна людина, в якої є комп'ютер, користується програмами цієї компанії. Білла довго називали найбагатшим нареченим Америки, поки йому це не набридло і він не одружився з однією дівчиною, яка також захоплювалась комп'ютерами.

А гроші його і далі не цікавлять. Володіючи мільярдами, він і далі носить свої улюблені потерті джинси і клітчасті ковбойки. Хто вперше приходить до нього, не в змозі вирізнити його з-поміж сотень таких самих, як він, молодих працівників. Але якщо Білл починає розмовляти, його впізнаєш одразу — він так швидко міркує, що відповідь від нього чуєш раніше, ніж закінчуєш запитання.

Він обожнює працювати і займається цим з ранку до ночі без вихідних. Всі його працівники також такі. У приміщенні компанії цілодобово працюють кафе, не відриваючись від роботи, там завжди можна отримати бутерброд і гарячу каву.

Одного разу він та дружина так запрацювались, що згадали про настання Різдва лише тоді, коли почав бити годинник. Відірвавшись на хвильку від комп'ютера, він гукнув усьому залу: «З Різдвом!» — і далі поринув у роботу.

Вдома в Гейтса стоять дивовижні стіни. Зазвичай люди полюбляють прикрашати оселі картинами — але що робити, коли твоє улюблене полотно висить десь в Ермітажі чи в Луврі? Ось Гейтс і вигадав обладнувати стіни екранами, які можуть показати тобі будь-якої миті будь-яку картину з будь-якого музею світу.

Сьогодні його програмами Windows користуються понад 100 мільйонів комп'ютерів. Фірма постійно дивує весь світ. То випустить іграшку, від якої не в змозі відірватись жоден закомп'ютеризований хлопчисько, то збереться з'єднати комп'ютери всіх країн в одну мережу. Ось через це й знає його кожний, у чиєму домі є комп'ютер. Ось і ти, Кицю, знатимеш, що і хто оцей Білл Гейтс.

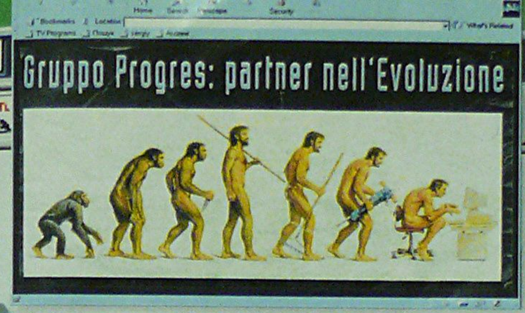

Ілюстрація О. Зудіна

Ілюстрація Олексія Соловйова

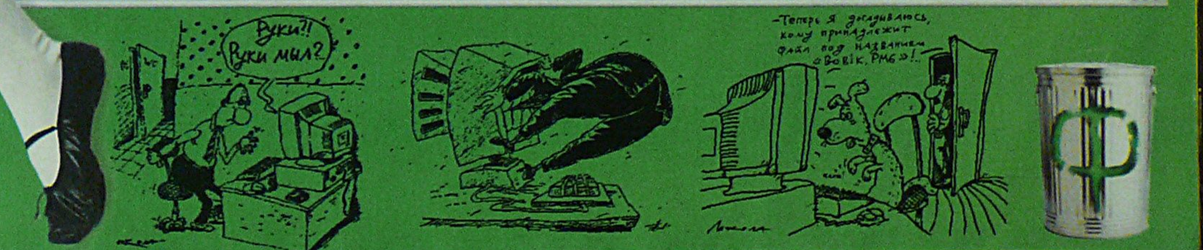

Карикатури М. Воронцова, О. Зудіна

Ілюстрація О. Зудіна

ШКОЛА ВИЖИВАННЯ імені Ді Снайдера

Привіт, хлопці! А також допитливі дівчиська — вам теж привіт! Отже, ми разом з американською рок-зіркою та екс-лідером групи «Твістет Сістер» на ймення Ді Снайдер продовжуємо телефонно-щемні спогади двох підлітків похилого віку про своє дитинство. А минулого разу наша розмова припинилася на вигуку містера Ді:

«СОРОМЛИВИЙ? НЕГАЙНО ЗМІНИСЬ!»

— Невже ти гадаєш, що я сам колись не був таким? Дурниці — я був найсоромливішим хлопцем у світі. І знаєш, що я вигадав, щоб позбутися цієї вади?..

Я почав буквально заганяти себе в різні екстремальні ситуації. Якщо раніше я намагався уникати компаній, дозволяючи власній боязкості ставати на шляху до людей, подій і пригод, то тепер я почав навмисно ходити всюди. Це був виклик самому собі — і він спрацював. Раніше я страшенно соромився розмовляти з дівчатами. А тут ледь я бачив істоту протилежної статі, яка здавалася мені привабливою, я щодуху мчав уперед і починав розмову перш, ніж злякатися. І — лишенько! — іноді це спрацьовувало. Замість того, щоб дозволити ситуації оволодіти мною, я сам захоплював ситуацію.

Ти бідкаєшся, що боїшся зробити перший крок? Не давай часу собі замислюватися! Ну, врешті-решт, що такого страхітливого може статися? В найгіршому випадку об'єкт уваги гиркне: «Відчепись!» Більшість саме так і чинили — але ж спрацьовує і закон середніх чисел! Математику хоч трохи вивчав?.. Отож-то. Отак і я довідався, що коли чарівна незнайомка посилає тебе до бісової бабусі — це зовсім не смертельний удар.

— Розумію, це все чудово. Але!.. Але якщо мені зовсім не хочеться «ламати» себе, неохота волочитися за першою-ліпшою спідницею? Якщо я прегарно почуваюся наодинці з самим собою і ніхто мені не потрібний — що тоді? Наприклад, я люблю самотність?..

— Буває. Але найчастіше все зовсім не так, як ти розповідаєш. Насправді — **ти просто дезертуєш у самотність!** Оскільки тобі страшенно хочеться, щоб тебе з друзями покликали в гості або хоч куди. Ти мрієш, аби хтось це зробив за тебе, і все чекаєш, коли цей «хтось» з'явиться.

Та замість цього очікування — чому б тобі не взяти ініціативу на себе, чому б самому не стати приязним, таким, як ти хочеш, щоб були з тобою? Є таке старе прислів'я: «Для того, щоб мати друзів, треба бути другом». Блискуче, чи не так?

Навчись говорити не тільки про свої інтереси, але й про інтереси інших. І навчись бути хорошим слухачем. Ти, напевне, не всім сподобаєшся, але це не страшно. Врешті-решт, тобі самому теж не всі подобаються, чи не так?

— Знову ні! Уяви, підійду я до такого типа, як ти, і скажу: «Слухай, Ді, давай дружити». Куди ти мене пошлеш, га?.. Ні, годі, краще я вдома посиджу, на самоті.

— А раптом не пошлю? Ти просто не впевнений у собі. Дуже часто такі люди не знаходять чогось такого, за що б могли «зачепитися». Їхнє життя нудне — але нудне не життя, а вони самі! А якщо це справді так, якщо це стосується і тебе самого, спробуй чимось всерйоз зайнятися, захопитися. Одна з найбільших переваг юності полягає в тому, що ти маєш час на казна-що. Тож грай у рок-групі, йди до атлетичного клубу, знайди собі якесь хобі. Знаю, що це звучить по-дурному, але це правда. Мені особисто допомогла музика — це та справа, яку я вмію робити і яка подобається іншим.

Отже, повторюю: **нудьга — то нещастя підлітка.** Якщо тобі так і не вдалося знайти собі справу, чимось зацікавитись, йди працювати після уроків. У крайньому разі, тоді в тебе з'являться грошики, а куди легше розігнати нудьгу, якщо в тебе дзвенить у кишені. Ти можеш купити собі гітару або магнітофон.

Та займись ти хоч чимось!..

— Тоді я піду до дівчат. Цілуватися. Це заняття чи ні?

— Гей, чекай, приятелю! А ти готовий до цього?

— Ображаєш.

— Аніскільки. На жаль, біологічна зрілість і зрілість емоційна не збігаються у часі. Емоційна зрілість настає дещо пізніше, і оцей невеличкий розрив у часі може стати причиною величезних проблем. Тобто — посиди поки що тихо і послухай.

ЩО ЦЕ ТАМ ВІДБУВАЄТЬСЯ?

— Уперше я довідався про секс у дванадцять років — з книжки, спасибі батькам. Оскільки я був переконаний, що батько є всесильний і напевне бачить крізь стіни, то я тремтів з переляку, зачинившись у себе в кімнаті: навіть тримати в руках книжку про секс було «погано» і «заборонено», не кажучи вже про самий секс.

Тремтячими руками я гортав сторінки. Книжка була написана сухою медичною мовою і оповідала про те, як якийсь сперматозоїд запліднює якусь яйцеклітину і таке інше.

Та мені хотілося взнати, яким чином ті дійові особи такої захоплюючої драми зустрічаються і знайомляться. У книзі це таємниче рандеву пояснювалося таким чином: «Коли чоловік і жінка вступають у близькі стосунки».

Після цього щоразу, коли батько обіймав матір за плечі (тобто вступав з нею у близькі стосунки), я чекав на появу чергового братика. Ну куди ще — в родині й без того шестеро дітей! А коли я бачив, як обнімаються і цілуються старші хлопці й дівчата... можеш собі уявити!..

На щастя, коли ми з дружиною вирішили мати дитину, я вже був достатньо освічений у цьому питанні. Інакше б ми так і стояли одне проти одного, доброчесно обнімаючись, а потім би дивувалися: чом це діти не з'являються?

— То, може, поділишся своїми знаннями з підростаючим поколінням?

— Звісно, якщо підростаюче покоління знає, що таке пубертація?

— Що-що?..

— От, і ти не знаєш! А пубертація — це, по-науковому, сексуальний розвиток. Протягом півтора-двох років пубертації діти досягають статевої зрілості: дівчатка перетворюються на жінок, здатних виношувати дітей, хлопчики — на чоловіків, здатних до запліднення. В біологічному розумінні — на жаль, ще не в емоційному.

— Так-так, про це вже йшлося, сиджу і слухаю.

— Головне — весь час тримай у голові, що люди розвиваються різними темпами. Ти можеш розвинутися трохи раніше за інших або дещо запізнитися, але все це абсолютно нормально: це тільки твій особистий розклад життя. Запам'ятай п'ять найважливіших слів, що стосуються твого сексуального розвитку: **хай тебе це не хвилює!**

Передусім, не варто хвилюватися, що такі знайомі тобі з першого класу дівчиська починають якось змінюватися зовнішньо. Оце і називається «пубертація», а вона у дівчат починається раніше, ніж у хлопців. Найвиразніша ознака сексуального розвитку — поява грудей, вони починають рости років у дев'ять-одинадцять, а ближче до чотирнадцяти настає період найактивнішого зростання.

Інші ознаки не такі помітні. Відбувається швидкий внутрішній ріст яєчників, з'являються так звані вторинні статеві ознаки — пушок на обличчі, волосся під пахвами... Біс, я відчуваю себе справжнім лікарем!..

— Ваш халат, професоре!

— Дякую. А от хлопчики починають розвиватися пізніше. Близько дванадцяти-тринадцяти років бурхливо починає рости волосся в найнесподіваніших місцях. Більше половини хлопчиків відчувають дещо болюче набрякання грудей. І хоча в цей час ти наполохано думаєш, чи не виростуть у тебе жіночі груди, не хвилюйся — це швидко мине.

А от те, що вже ніколи не мине: несподівано для себе ти починаєш цікавитись дівчатками. Тобто — особами протилежної статі. Може, сам ти цього й не хочеш, але фізіологічні зміни у твоєму організмі остаточно і безповоротно змушують підкоритися вимогам Матінки-Природи. Це просто жах — але уникнути цього неможливо!

У віці від восьми до дванадцяти років діти здебільшого граються у компанії до себе подібних і часто уникають контактів з протилежною статтю. Та років у тринадцять-чотирнадцять все різко змінюється.

Наскільки я себе пам'ятаю, в мене рішучий злам стався у шостому класі. Це було як грім серед ясного неба. Кайдани впали, стіни, що відокремлювали хлопчиків од дівчаток, розсипалися — і ми побачили одне одного. Ми несподівано почали грати у дуже цікаві ігри — скажімо, «пляшечку» або «сім хвилин у раю» (мене до цих ігор не запрошували, у них грали лише симпатичні хлопчики). Та пам'ятаю, як ми йшли додому зі школи, хлопчики й дівчатка — хлопці незмінно попереду, обговорюючи надзвичайно цікаві проблеми (спорт і автомобілі), а дівчатка пленталися позаду, шепотілися і реготали.

— Чекай, ти нічого не плутаєш? Мені здається, все було навпаки: дівчатка — гордо попереду, а ми — позаду, з абсолютно незалежним виглядом, але уважно стежачи, аби вони кудись не втекли.

— Нічого не плутаю, оскільки дівчаток раптом почала страшенно цікавити наша хода. Я з цього приводу дуже хвилювався, все думав, чи сексуальна в мене хода (хто б знав, що це означає?), і випробовував різноманітні способи ходи. І один з варіантів досягнув мети! Дівчиська обговорили і повідомили: «Ді, в тебе шикарна хода». Я від щастя не відчував під собою ніг — і слава Богу, оскільки п'яти були стерті до крові.

— Ну що ж, напевне, буває і так, і не так. Тому що у нас саме хлопчики виконували роль охоронців. Страшенно важка, скажу тобі, робота. Конвоюєш дівчинку до хати, вона робить ручкою і зникає за дверима, а ти човгаєш назад, натомлений, ніби вагон цегли розвантажив. А найголовніше — абсолютно не розумієш, навіщо? Та наступного дня — знову в кільватер, як на працю.

— А знаєш, чому? Тому що це називається **підліткове кохання!**

— Стоп, стоп, стоп! До цієї теми повернімося через місяць, у наступному номері «Класу».

А поки що — па-па, хлопці!

НОЧВИ — КЛАС!

Аналітично-паразитична агенція НОЧВИ (НОвини Чи ВИгадки), посилаючись на своїх цілковито безтямних кореспондентів, передає абсолютно неперевірену інформацію спеціально для журналу «Клас». Читачам залишається тільки визначити, які з цих повідомлень є правдивими на всі сто, а які — цілковитою брехнею, — і тоді спеціальний приз одержить кожний з ерудитів! Отже, чекаємо листівок з номерами брехливих повідомлень на адресу «Класу».

1. МЕЛ ГІБСОН ПІШОВ ПІД НІЖ

Як повідомив хірург-аматор (він же таємний агент НОЧВИ) з Голлівуду, знаний за бойовиком «Смертельна зброя» тамтешній актор Мел Гібсон ніколи не читав нашої казочки про хлопчика, який любив обманювати, відтак ледь життя не позбувся. Річ у тому, що Гібсон над усе полюбляє всіх розігрувати і жартувати. Приміром, під час зйомок «Смертельної зброї-4» він почав насміхатися з Дені Гловера, свого темношкірого партнера — постійно нашіптував тому, що від нього погано тхне, тому треба частіше приймати душ або звернутися до лікаря. Мел не полінувався поширити цю байку в усій групі, тому на Гловера почали дивитися підозріло, а сам Дені чи не щогодини бігав до ванної, виливаючи на себе літр одеколону.

А в перший же день зйомок «Теорія заколоту» Гібсон надіслав своїй партнерці Джулії Робертс святковий подаруночок. Красуня сподівалася побачити в коробці троянди або цукерки. Натомість — побачила дохлого пацюка!.. І на такі витівки Мел Гібсон здатний щодня.

Тому нещодавно, коли Мел просто на знімальному майданчику впав і схопився за живіт, ніхто з групи не кинувся йому на допомогу. Навпаки, всі сміялися з дотепних гримас Гібсона і волали: «Та досить, хлопче, вже не смішно!» Та й артисту теж було не до сміху — у нього стався приступ апендициту. І якби не одна асистентка, яка повірила Гібсону і викликала «швидку», можливо, ми більше актора не побачили б.

2. БАХ — ВІН І В ЧЕРНІВЦЯХ БАХ!

А от знаменита на весь україномовний світ Ані Лорак за все своє довге життя нікому нічого поганого не зробила — не було часу. Бо змалечку займалася тільки музикою.

Позаштатний кліпмейкер агенції НОЧВИ (якому, власне, Ані Лорак і пригрозила в телевізорі «Я вернусь!» і, мовляв, ти мені за все відповідатимеш) розкопав у дитячих пелюшках таку історію музичного становлення співачки. Коли була вона ще зовсім маленькою, називалася Кароліною і жила на Буковині, батьки все не могли вирішити: ким стати дівчинці в майбутньому — юристом чи водієм тролейбуса? Обидві професії хороші, хоча й ризиковані. Але потяг до ризику в маленької Кароліни був у крові — вона весь час прагнула залізти якнайвище: то на стіл, то на шафу, а то й на люстрі погойдатися.

Одного разу Кароліна залізла на піаніно. Там лежали різні платівки. Дитинка взяла одну з них і кинула вниз, промовивши при цьому: «Бах!» Коли мама підняла платівку, то прочитала: «Йоган Себастян Бах. Фуга». Тобто — не вміючи читати і не чуючи музики, Кароліна все одно здогадалася, кому належить твір!

Отак і було вирішено долю Ані Лорак — вона стала займатися музикою. На найвищому рівні!

3. РОЗКРИТО ТАЄМНИЦЮ СІАМСЬКИХ БЛИЗНЮКІВ!

Багаторічні дослідження нашого агента-кореспондента в Намібії завершилися неймовірним успіхом! Виявляється, один з двох сіамських близнюків у більшості випадків не є справжнім близнюком, а є знайдою! Тому всі записи про «сіамців» у Книзі рекордів Гіннесса помилкові.

4. ДВА КОЛЬОРИ МОЇ, ДВА КОЛЬОРИ

Професійний промисловий шпигун агенції НОЧВИ після багаторічних наполегливих спроб розкрити найпотаємнішу таємницю автомобілів марки «Феррарі» дійшов сенсаційного результату, яким одразу поділився з журналом «Клас».

Як відомо, всі автомобілі «Феррарі» забарвлені тільки у два кольори — червоний і чорний. Дехто з конкурентів вважає, що на тамтешніх автомобільних заводах просто не вистачає грошей на фарби інших кольорів. Але наш агент цілком достовірно з'ясував, що все набагато складніше. Ці два кольори для фарбування машин стали єдиними тому, що улюбленою книжкою володаря фірми «Феррарі» ще з дитинства став роман Стендаля «Червоне і Чорне».

5. ЧИ СТАНУТЬ КРОЛИКИ ЇЖАКАМИ?

Допитливий інформатор-ветеринар агенції НОЧВИ у новорічну ніч став свідком такої трагічної ситуації. Знамениті «Кролики» — тобто артисти Маленького гумористичного театру Володимир Мойсеєнко і Володимир Данилець — одразу після святкового концерту поїхали на Новий рік до друзів. Все вже було готове, тільки забули господарі про одне — про новорічну ялинку! П'ять хвилин залишається — а лісової красуні немає. Що робити?..

І тоді один з «Кроликів» — не той, що кругленький, а той, що довгенький — погодився виконати роль ялинки. Володимир випростався на весь зріст, розкинув руки в боки, і гості одразу прикрасили його серпантином, мішурою. Однак від запалених свічок відмовилися, щоб не спалити артиста живцем. За словами Володимира, такої уваги до себе він не відчував навіть на найкращих концертах: йому підносили бокали з напоями, цукерки, танцювали навколо нього, проголошували тости за найживішу у світі живу ялинку... А решта чоловіків йому заздрили.

Отоді у режисера театру Євгена Перебиноса й виникла думка перейменувати «кроликів» на щось більш ялинкове — на їжаків, приміром. Зараз цей проект обговорюється в театрі.

6. Я ЧУЮ ВАШІ ГРОШІ!

Законспірований агент-офтальмолог, який за дорученням агенції НОЧВИ у Канаді перевіряє зір тамтешніх хокеїстів, повідомляє: місцеві окулісти вигадали прилад, який допомагає сліпим розраховуватися в магазинах. Варто лише вставити в прилад будь-яку купюру, він вголос промовляє: «Це 20 доларів». Або «10 доларів». І навіть: «Це фальшиві гроші». Тепер обдурити канадського сліпого майже не можливо!

Класний гіпертест

ЧИ ЛЮБИШ ТИ ПРИГОДИ?

Звісно, іноді хочеться щось таке утнути, відчути себе запеклим шибеником! Однак твоє прагнення до екстраординарних витівок все ж таки має межі — а це залишає шанс твоїм батькам не надто турбуватися, що ти опинишся за гратами.

Поміркованість і акуратність у всьому, навіть у пригодах, — такий твій спосіб життя. Якщо вже нікуди подітися, ти здатний на подвиг, згодний кинутися в колотнечу і в прірву головою. Але краще, якщо це зробить хтось інший.

Усі твої пригоди мусять починатися і завершуватися на зручному дивані — з книжкою в руках або Сталлоне на телеекрані. Нема нічого кращого за справжній бойовик і пригодницький «екшн». Та й життям ризикувати не доводиться.

Твоїм друзям краще триматися від тебе щонайдалі — будь-якої миті ти можеш затягти їх у таку халепу чи авантюру, що мало нікому не здасться! Ти ще не стрибав з парасолькою з четвертого поверху?.. Дивно.

У полоні пісень Володимира Івасюка

У цьогорічному календарі відразу дві дати тісно пов'язані з іменем Володимира Івасюка. 4 березня геніальному композиторові виповнилося б 50 років. На жаль, у травні мине вже 20 років з тих пір, відколи перестало битися його талановите серце...

Серпень 1972 р. Раїса Кольца, Назарій Яремчук, Софія Ротару і Василь Зінкевич на зйомках фільму «Червона рута»

Рута цвіте жовтим суцвіттям. Але трапляється і таке, що ця квітка один раз на десять років квітне червоно. Упродовж багатьох років рута жила в легенді на нашій землі, чекаючи, щоб хтось молодий і сміливий відкрив і оспівав її.

І нарешті — сталося! «Червона рута» стала улюбленою піснею мільйонів людей. Навіть тих, хто не знав імені її автора — Володимира Івасюка. Але більшість — знали і любили його.

Володя завжди був слухняною дитиною. Закінчив з відзнакою музичну і середню школу. На скрипці навчився грати у п'ять років, ще й читати не вміючи. У дощ, сніговиці, «через снігові завали» батько носив малого Володю на руках до музичної школи на заняття.

Працьовитість Володі вражала всіх: і рідних, і знайомих. Такий приклад: за порадою вчителів, батьки віддали сина до Києва — у музичну школу при Київській консерваторії. Але незабаром змушені були звідти забрати. Бо шия в нього завжди була чорною від скрипки: грав по шість-сім годин на добу! Де стільки сили мав?!..

Але й у рідним Кіцмані він не став менш працьовитим. Через фантастичну працелюбність друзі жартома порівнювали Володю з електростанцією. Навіть тамтешні керівники якось викликали першого Івасюкового учителя музики Юрія Візнюка до райкому партії і суворо дорікнули: «Юрий Николаевич, вы слишком много внимания уделяете этим Ивасюкам, вечно они на всех концертах». Даремними були пояснення вчителя, що Володя і Галя — найбільш обдаровані його учні.

До речі, є в біографії Івасюка один маловідомий епізод. Якось він з однолітками грався біля пам'ятника Леніну в Кіцмані — підкидали шапку вгору. І раптом вона зависла на руці Ілліча. Поліз Володя знімати, а пам'ятник завалився. За тодішніми чіткими донесеннями КДБ можна пересвідчитись, що це був, по суті, перший демонтаж пам'ятника Леніну в Україні. Цей факт зобов'язав відповідальні органи «принять меры», і незабаром сім'я Івасюків залишила районне містечко і переїхала до Чернівців. Часто банально і традиційно виникає запитання: де починається геніальність, де її витоки? І, як правило, звучить традиційна відповідь: талант, помножений на працю. Але дуже багато залежить від сім'ї, від оточення. Володя з дитинства жив у стихії чистого українського слова, ніжної української пісні. Окрім музики, Володя дуже захоплювався українською літературою. Більш того, сам був Поетом. Саме так, поетом з великої літери. Найкращі пісні були написані композитором на власні тексти: «Червона рута», «Водограй», «Я піду в далекі гори», «Пісня буде поміж нас», «Аве Марія».

Свої перші пісні «Капелюх», «Батьківщино моя», «Ласкаво просимо» хлопець написав у п'ятнадцять років. Володя часто виїжджав у гори, розмовляв з гуцулами, записував народні пісні, коломийки і легенди. І це вибухнуло: 1970 рік — «Червону руту» написано! Володимиру вдалося створити твір, який став символом духовності сучасної української естради. Фантастичну пісню мовою оригіналу співали в усіх куточках СРСР, вона не знала кордонів — звучала і досі звучить у Європі, в Америці та Канаді.

Це лише надало сил і підбадьорило. На світ з'являються нові перли: «Водограй», «Аве Марія», «Пісня буде поміж нас». Загалом Івасюк за своє коротке 30-річне життя написав понад 100 пісень...

Його трагічне життя обірвалося на злеті — раптово і несподівано. Досі обставини і причини трагедії залишаються головоломкою. Музика Івасюка — найчистіша і найсвітліша, до неї з трепетом і хвилюванням хочеться прилинути у хвилини радості і піднесення, у свята й урочини, у час радісний і смутний, в щасливі дні і дні сумні. У його житті, як і у долі українського народу, переплелися радість і вічний смуток, щастя і туга.

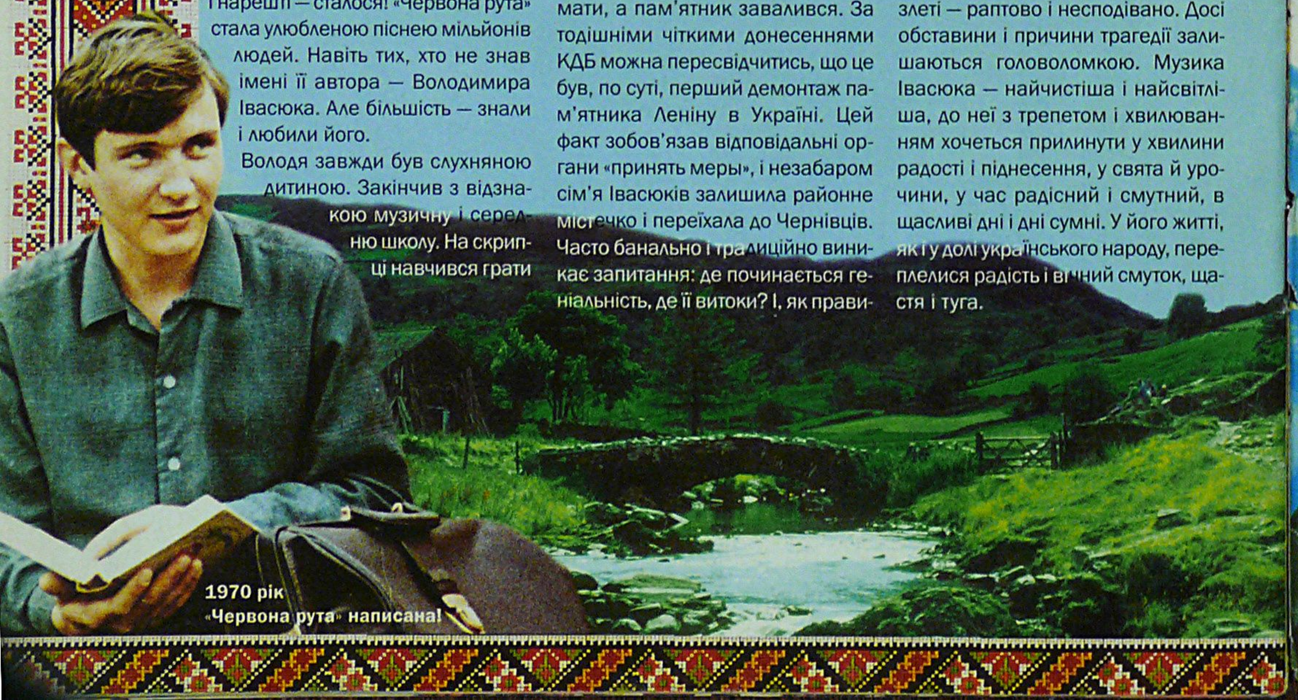

1970 рік «Червона рута» написана!

Маленький провісник великого пробудження — підсніжник

Плакала Снігуронька,
Проводжала зиму.
Йшла сумна за нею —
Стали всі чужими.
Там, де йшла і плакала,
Торкаючи лози,
Виросли підсніжники —
Снігуроньки сльози.

Тимофій Білозеров

Березень. Тільки й того, що день став довшим, а весни й не видно за вітрами та метілями. Та загляньте до лісу: з-під снігу неначе списики маленькі витикаються, ніби військо крихітних істот причаїлося там, чекаючи на якийсь таємничий знак.

Це — найперші квіти. У нас вони називаються підсніжниками, у чехів — сніженками, у німців — сніговими дзвониками, в англійців — сніговими сережками.

«Завивав зимовий вітер, — писав у своїй казці Андерсен, — а в хатинці було тепло й затишно. В цій хатинці ховалася квітка. Вона ховалася у своїй цибульці під землею і снігом. Потім... квітка прокинулась, потягнулася й натиснула на свою оболонку. Вона рвонулася вгору, несучи на зеленій стеблині блідо-зелений пуп'янок, бережно прикритий вузькими щільними листочками, й опинилася в снігу.

Життя в цієї тендітної рослини не з легких: не одну заметіль доведеться перебути, трапляються й морози до десяти градусів. Вистояти квітці допомагає не «любов, надія й віра», як твердить Андерсен, а ціла система складних пристосувань. Тут і особливий хід фотосинтезу, який підвищує вміст цукру у клітинному соці, а відтак він опирається замерзанню. І поки що загадкове збільшення в'язкості води, яка міститься всередині клітини. Багато важить й інтенсивніше, ніж в інших рослин, дихання, й те, що підсніжник навчився вчасно згинати свою тонку стеблину, аби заховати квітку під пухнастий сніг, мовби під теплу ковдру.

— Та навіщо це? — постає запитання. Навіщо так поспішати: розквітай пізніше — і ніякі тонкощі й чудеса рослинної мужності не будуть тобі потрібні.

Але ж пізніше з'являться інші рослини, вищі, потужніші: де вже конкурувати з ними тендітному росточку? Ні, краще першим прокинутися від зимового сну, і сонце, хоч і скупеньке, зате ж усе перепаде тобі.

Коли на початку весни пуп'янок пробивається крізь сніг, його, ніби турботливо зімкнуті долоньки, захищають дві зрослі половинки прицвітника, дуже щільні й загострені на кінцях. Звільнившись від них, пуп'янок спочатку націлений в небо, а потім, розгортаючи пелюстки, нижче й нижче схиляється до землі й врешті набуває такого вигляду, ніби його підвісили на витягнутій квітконіжці. Справжня сережка...

Ребристі, схилені квіточки справді схожі на краплинки-сльозинки весняного, ледь жовтуватого снігу. Така форма потрібна квітці не лише для того, щоб захиститися від дощу. Непрохані безкрилі гості, надто мурахи, зваблені ароматом нектару, так і не доберуться до нього, бо скотяться з гладеньких зовнішніх пелюсток. Під ними, мов під навісом, захована друга трійка — коротших, і кожний з зеленим вічком. От саме тут і приховане солодке частування для крилатих відвідувачів, які рослині просто необхідні. І п'ять днів, і десять, і два тижні чекатиме на них підсніжник: адже погода, як правило, «нелітна», і тільки відчайдушні якісь метелики чи бджоли вирушають на пошуки покорму. Буває, так ніхто й не навідається — тоді відбувається самозапилення. А ось коли дозріють плоди — коробочки з насінням всередині, тоді й тих, що бігають на шістьох ногах, запросять на бенкет. Для них на кожній насінинці — соковитий придаток-виступ: будь ласка, наїдайся.

Всього налічується вісімнадцять видів підсніжників. Зустрічаються вони в лісах і горах Середньої та Південної Європи, в Малій Азії, в Криму, та добра половина росте на Кавказі. Трохи розповімо про найцікавіші. У вірші Т.Білозерова «Небилиці» є рядок: «Я бачив підсніжник в осінньому лісі». Ненароком поет написав чистісіньку правду, але — тільки для підсніжників Ольги, що ростуть в Греції, й корфського — з островів Корфу та Сицилія. На відміну від своїх весняних братів, ці квіти розпускаються восени.

Найменший в родині — підсніжник грецький. Заввишки він з вказівний палець. Мешкає в Греції, Болгарії і в Одеській області. А от у підсніжника Лагодехського з Кавказу сизі листки часом ледь не півметрові, а цибульки до трьох сантиметрів. Ще більші вони (квіти сягають 4,5 сантиметра в діаметрі) у підсніжника Борткевича з Кабардино-Балкарії. На жаль, доля цієї рослини зовсім не весела: останній галянтус, описаний лише 1951 року, росте на площі всього п'ять-шість гектарів. Його занесено до Червоної книги.

Всередині весни квіти в'януть, та листя росте ще два тижні. Воно відімре разом з корінням до початку літа, коли забуяють трави. Тоді ж дозріють плоди. А через місяць з бруньки, закладеної в цибульці ще торік, почне формуватися квітка майбутнього року.

З осінніми дощами з денця цибульки, де нагромаджено поживні речовини, відростуть нові корені. Разом з ними повільно потягнуться листя й квіти, майже досягнувши поверхні землі. От у такому вигляді рослина й зимує, щоб з першим сонячним променем бурхливо вирватись на поверхню крізь сніг та кригу.

Матеріали для статті люб'язно надані Ігорем Хорошем (фірма «Ігор», м. Тернопіль).

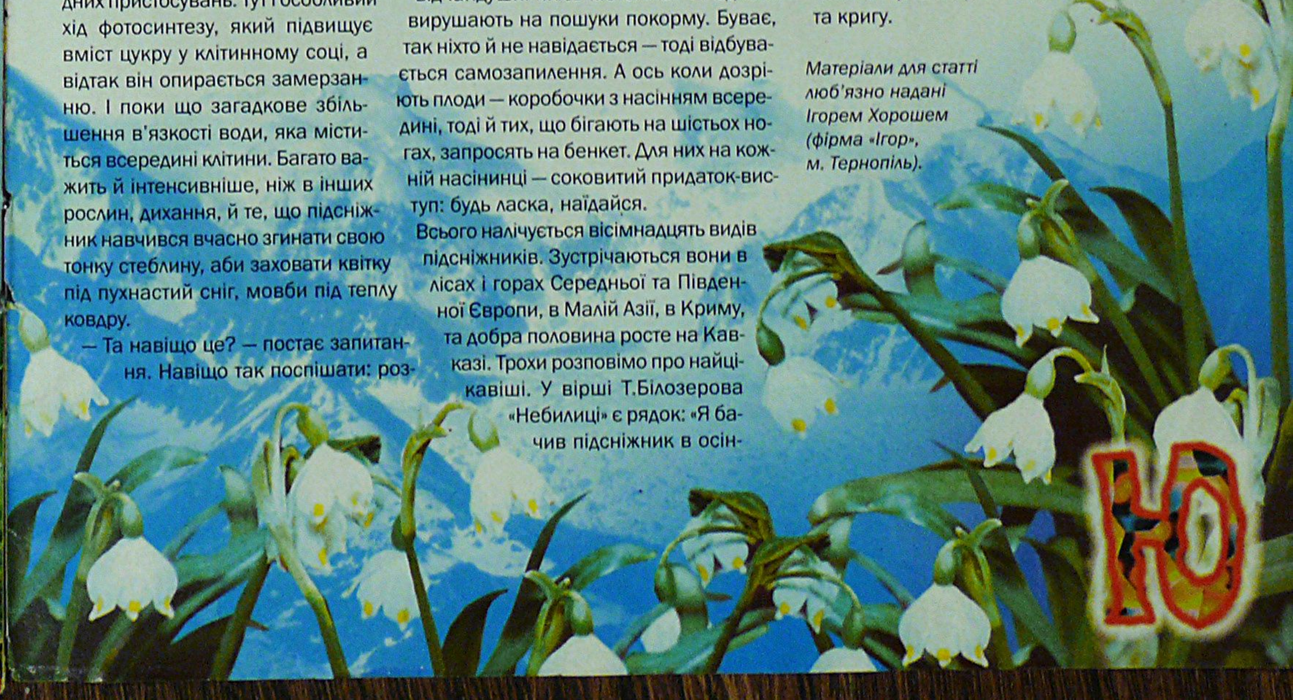

КЛАС

Твій друг і порадник

передплатний індекс

40240 УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

22571 РОСІЙСЬКОЮ МОВОЮ

ПЕРЕДПЛАТА У БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДІЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ

КЛАСНІ ігри

Твоя ігротека

передплатний індекс

48739

ПЕРЕДПЛАТА У БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДІЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ